ΕΤΟΣ Δ'. ΕΝ ΕΡΜΟΥΠΟΛΕΙ ΤΗΝ 20 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1873. ΑΡΙΘ. 206.

ΠΑΝΟΠΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΣ.
Ετησία διὰ μὲν τοὺς ἐνταῦθα κ. κ. συνδρομητὰς δρ. διατ. 12.
Ἑξαμηνία . . . . » » 6.
Διὰ δὲ τοὺς ἐν τῇ λοιπῇ Ἑλλάδι ἐτησία . . δραχ. 14.
Ἑξαμηνία . . . . . » 7.
Διὰ τοὺς ἐν τῇ Τουρκίᾳ ἐτησία . . . . . φράγ. 15.
Διὰ τοὺς ἐν Εὐρώπῃ » 20.

«Δεῖ δὲ καὶ τοὺς Νόμους τῆς Πατρίδος καθ' ὑπερ[illegible] θεοὺς δευτέρους συντηρεῖν . . . . . κἂν ἢ παραβαίνειν τις αὐτοὺς ἢ νεωχμεῖν ἐπιχειρῇ, σπουδῇ πάσῃ κω[illegible] τρόπον ἐνστατοῖσθαι».
(ΙΕΡΟΚΛΗΣ).

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΣ.
Διὰ πᾶσαν εἰδοποίησιν μέχρι τῶν 10 στίχ. . . . δρ. 4.
Διὰ τὰ δικαστικὰ ἔγγραφα τὸν στίχον . . . . . λεπ. 20.
Διατριβαὶ γίνονται δεκταὶ εὐσχήμως γεγραμμέναι καὶ μηδαμῶς καθαπτόμεναί τινος βαναύσως ἢ χλευαστικῶς.
Διὰ πᾶσαν διατριβὴν τὸν στίχον . . . . . λεπτ. 40.

Οἱ ἄποικοι περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι πραγμάτων.

[Συνέχεια καὶ τέλος· ὅρα προηγούμενον φύλλον.]

Μηδεὶς δὲ νομίσῃ ὅτι ἐπιεικῶς κρίνομεν περὶ τοῦ ἐνεστῶτος ὑπουργείου, καταδικάζοντες μόνους τοὺς ἐκτὸς τοῦ παραδείσου φωνασκοῦντας πατριώτας. Τὸ ἐνεστὼς ὑπουργεῖον σύγκειται ἐξ ἀνδρῶν πρὸς πᾶν ἄλλο ἁρμοδίων, ἡ πρὸς κυβερνήτας τοῦ ἔθνους καὶ μάλιστα ἐν τῇ παρούσῃ δεινῇ τοῦ Ἑλληνισμοῦ θέσει. Δι' αὐτοῦ οὔτε διοικεῖται ἡ Ἑλλὰς τιμίως καὶ εὐσυνειδήτως, οὔτε προσηκόντως θὰ προοδεύσῃ ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς, οὐδὲ θὰ ἀποσοβηθῶσι τὸ παράπαν οἱ ἐπὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐπικρεμάμενοι ἐν τῇ Ἀνατολῇ κίνδυνοι. Ἐν τῷ σχηματισμῷ αὐτοῦ ἐλήφθη ἐν ὄψει οὐχὶ ἡ εἰδικότης, ἡ ἱκανότης καὶ ἀρετή, ἀλλ' ὡς ἐν πάσῃ ἑλλ. κυβερνήσει ἡ βουλευτικὴ ἐπιρροὴ καὶ τὸ προσωπικὸν συμφέρον. Ἰδοὺ διατὶ δὲν προώδευσεν ἡ Ἑλλὰς, ἰδοὺ διατὶ δὲν ἐφηρμόσθη τὸ σύνταγμα, ἰδοὺ διατὶ διατεινόμεθα ἡμεῖς οἱ ἄποικοι, ὅτι σεῖς οἱ πολιτευόμενοι ἐσκάψατε τὸν λάκκον τοῦ συντάγματος. Ἐζητήσατε ἀεὶ τὴν ἐξοικονόμησιν τῶν προσώπων. Δὲν αἰσχύνεσθε, οὐδὲ ἔχετε συνειδότος τύψιν νὰ δεξιωθῆτε καὶ συνυπουργήσητε μετὰ τοῦ χθὲς τἀναντία φρονοῦντος, τοῦ ἀντιπάλου, καὶ δὴ καὶ ἐχθροῦ ἀσπόνδου, ὃν ἐσυκοφαντήσατε πρὸ τοῦ βασιλέως, ἢ ἐξυβρίσατε ἐν τῇ βουλῇ, ἢ ἐν ταῖς ἐφημερίσιν ὑμῶν; Οὐδέποτε οὐδαμῶς ἐθηρεύσατε τὴν ἀρετὴν, τὴν πεῖραν καὶ τὴν ἱκανότητα. Οἱ ὑπουργικοὶ καὶ βουλευτικοὶ συνδυασμοὶ, τὰ διάφορα ὑπουργήματα ἐν τῇ λειτουργίᾳ τοῦ κράτους σχεδιάζονται οὐχὶ κατὰ τὰς ἀνάγκας καὶ τὴν τιμὴν τῆς πατρίδος ἀλλὰ κατὰ τὰ συμφέροντα τοῦ κόμματος. Ὅ,τι δὲ προξενεῖ ἄλγος ἀπαράμυθον καὶ ἀπελπισίαν εἶναι τὸ λέγειν ἀνυποστόλως καὶ δὴ καὶ ἐν τῷ φανερῷ «δὲν συμφέρει εἰς τὸ κόμμα, δὲν τὸ θέλει τὸ κόμμα νὰ ψηφίσωμεν ὑπὲρ ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς κυβερνήσεως», ὡς εἰ τὰ συμφέροντα τῇ πατρίδι εἶναι καὶ συμφέροντα τούτῳ ἢ ἐκείνῳ τῷ κόμματι. Δὲν εἶσθε λοιπὸν λειτουργοὶ καὶ ὑπηρέται τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀλλ' ἕκαστος τοῦ ἰδίου κόμματος καὶ τῆς προσωπικῆς φιλοδοξίας; Πᾶς δὲ ὑψῶν ἑαυτὸν ὑπεράνω τῆς πατρίδος ἢ ὑπεράνω τῆς ἀρετῆς, τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκοντος, καταπίπτει εἰς τὴν ἐθνικὴν περιφρόνησιν. Εἰργάσθητε ἄχρι τοῦδε πρὸς κορεσμὸν τῆς προσωπικῆς ὑμῶν δοξοκοπίας, ἐπείσθητε δὲ διὰ τῶν πραγμάτων, ὅτι καὶ ἑαυτοὺς καὶ τὸ ἔθνος ἐβλάψατε· ἕνεκα ταύτης ἡ πολιτικὴ πυραμὶς ἐν Ἑλλάδι ἵσταται ἀφ' ἧς ἀνεγεννήθη τὸ ἔθνος ἀνεστραμμένη. Οὐδέποτε παρετηρήθη ἐν τοῖς πολιτευομένοις ἡ πολιτικὴ πειθαρχία, τὸ στερεὸν τοῦτο θεμέλιον τῆς πολιτικῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἐθνικῆς προόδου· οὐδὲ ἐφηρμόσθη ποτὲ τὸ προγονικὸν λόγιον «πάταξον μὲν ἄκουσον δέ». Δὲν εἶναι αἰσχύνη, οὐδὲ ὑποβιβασμὸς νὰ ἀναγνωρισθῇ ὁ πρεσβύτερος, καὶ ἱκανώτερος ὡς κεφαλὴ τῆς κυβερνήσεως καὶ νὰ εἰσέλθωσιν οἱ λοιποὶ προνομιοῦχοι εἰς αὐτήν. Ἐὰν ἡ συμβουλὴ ἡμῶν αὕτη ἦναι ἠθικὴ καὶ ἀναγκαιοτάτη ἐν πάσῃ πολιτείᾳ καὶ ἐν πάσῃ περιστάσει, ἐν Ἑλλάδι ἐπιβάλλεται ἐπιτακτικῶς ὑπὸ τῶν κατατρυχόντων αὐτὴν δεινῶν καὶ τῆς ἐξαιρετικῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ θέσεως ἐν τῇ Ἀνατολῇ. Ἐκ τῆς διαιρέσεως καὶ διχονοίας ὑμῶν πηγάζει ἡ θεσιθηρία. Πειθόμεθα ὅτι ἐνοχλεῖσθε καὶ ἀγανακτεῖτε κατὰ τῶν φορτικῶν βουλευτῶν, οἵτινες ἐπιτάττουσιν ὑμῖν διορισμούς. Ἐνταῦθα κεῖται ἡ μεγίστη τῶν δυσχερειῶν. Λύσατε δὲ ταύτην διὰ τῆς μονιμοποιήσεως τῶν ὑπαλλήλων, ἢ τοὐλάχιστον διὰ τῆς ἐν ὁμονοίᾳ καταρτήσεως κυβερνήσεως ἐξ ἁπάντων τῶν κομμάτων. Τότε δὴ δὲν ἔχετε ἀνάγκην βουλευτικῶν συνδυασμῶν διότι τὸ ὑπουργεῖον δὲν θὰ ἦναι κομματικὸν, ἀλλ' ἐθνικόν. Ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἡ βουλὴ θὰ ἦναι ἐθνικὴ καὶ δὲν θὰ ἐμπερικλείῃ τοὺς ὀπαδοὺς τῶν κομμάτων, ἀλλὰ τοὺς ἐναρέτους καὶ ἱκανοὺς ἄνδρας τοῦ τόπου· θὰ διορίζωνται δὲ εἰς τὰ διάφορα ὑπουργήματα, τὸν δικαστικὸν καὶ προξενικὸν κλάδον, ἄνδρες εἰδικοὶ καὶ τίμιοι. Ἄλλως ὄντες ὑπόχρεοι νὰ ἦσθε ἐξ ἀνάγκης κομματικῆς τίμιοι πρὸς τοὺς ὀπαδοὺς, καθίστασθε ἄτιμοι καὶ ἀσυνείδητοι ἐν τῷ καθήκοντι ὑμῶν πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τὴν πολιτείαν.

Ἐλθωμεν νῦν εἰς τὸ σύνταγμα. Ἕωλος ἀνοησία καὶ ἄντικρυς φαντασιοπληξία εἶναι τὸ διϊσχυρίζεσθαι, ὅτι οἱ Ἕλληνες εἶναι φύσει χαρακτῆρος ἀνεξαρτήτου, ὅτι ἔχουσιν ἰδιάζουσαν πρὸς τὰς ἐλευθερίας ροπὴν καὶ ὅτι διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἔχωσι τὸ φιλελευθερώτατον τῶν πολιτευμάτων. Ἡ φαντασιοπληξία αὕτη ἐγένετο ἡμῖν τῶν ἐν Ἑλλάδι δεινῶν καὶ τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ κινδύνων παραίτιος. Ὅτι ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος μετὰ τὴν ἠθικὴν κατάπτωσιν τοῦ βυζαντινοῦ κράτους, μετὰ τὴν μέχρι κτηνωδίας ἐξευτελιστικὴν δουλείαν ὑπὸ τοὺς Βενετοὺς καὶ τοὺς Τούρκους καὶ μετὰ τὰς ἀπαύστους ἐν τῇ ἐπαναστάσει ἔριδας, ἔδει πρῶτα διὰ παιδεύσεως, ἠθοποιήσεως καὶ ὑλικῆς εὐημερίας νὰ ὑψωθῇ ἀπὸ τῆς ταπεινῆς βαθμίδος τοῦ δούλου εἰς τὴν περιωπὴν τοῦ πολίτου, νὰ ἐθισθῇ εἰς τὸν σεβασμὸν τοῦ νόμου καὶ τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς δικαιοσύνης καὶ εἶτα βαθμηδὸν νὰ συνταγματισθῇ, τοῦτο ἐφρόνει ἀδιστάκτως καὶ πρὸς τοῦτο εἰργάζετο ἀνενδότως ὁ μεγαλόφρων Καποδίστριας, ὁ μόνος ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἐπιστάμενος οὐμόνον τὸ κυβερνᾶν ἀνθρώπους εἰς τὸν πολιτισμὸν προηγμένους, ἀλλὰ καὶ καταβάλλειν τὰ κοινωνικὰ καὶ πολιτικὰ θεμέλια οὐ μόνον βαρβάρου, ἀλλὰ καὶ ἄρτι ἀναγεννωμένου ἔθνους ἐκ μακρᾶς δουλείας, μετὰ μακρὰν ἀπώλειαν πολιτισμοῦ καὶ ἐθνικῆς αἴγλης καὶ μετὰ φοβερὸν καὶ καταστρεπτικὸν πόλεμον.

Ἡ ἐντολή του ἦν χαλεπωτάτη ἅμα καὶ εἰς ἄκρον κινδυνώδης. Μετὰ πατρικῆς στοργῆς ἐφρόντιζε νὰ δώσῃ ἀγρὸν καὶ σκέπην εἰς τὸν πεφιλημένον αὐτοῦ λαὸν, τὸν ἀληθῆ στρατιώτην τῆς ἐλευθερίας. Μετὰ γλυκύτητος ἅμα καὶ ἡμερότητος ὡμίλει πρὸς τοὺς ἀπλήστους ἀρχηγοὺς τῶν ἀγωνιστῶν. Μετὰ πολλῆς δὲ συνέσεως καὶ δεξιότητος ἐπολιτεύετο πρὸς τοὺς τότε πολιτικοὺς καὶ τοὺς ἐξ Εὐρώπης ἐπανακάμπτοντας πολιτικοὺς σοφιστὰς, οἵτινες ἐνήργουν, συνεβούλευον καὶ ἐρραδιούργουν πρὸς σύστασιν ἀντιπροσωπείας. Μάτην συνεβούλευεν ὁ περίνους πολιτικὸς ἀποχὴν ἀπὸ παρακεκινδυνευμένων ἐπιχειρημάτων, ὑποδεικνύων τὸν φυσικὸν δρόμον τῆς ἀναπτύξεως τῶν ἐθνῶν. Ἔπεσε θύμα τῆς παρανοήσεως, τῆς πολιτικῆς καὶ στρατιωτικῆς ἀκολασίας καὶ τῶν ἀγυρτῶν πολιτικῶν. Μόλις ἐξηγνίσθη τὸ ἁμαρτωλὸν ἔθνος ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ τοῦ πολιτικοῦ Ἰορδάνου διὰ τεσσάρων αἰώνων δουλείας, δι' ἑπταετοῦς χύσεως αἵματος καὶ καταστροφῆς τελείας, καὶ εὐθὺς πάλιν μετέπεσεν εἰς τὴν ἁμαρτίαν. Δεινὸν τὸ κακὸν οὐ μόνον διότι ἡ ἐπάνοδος εἰς τὸν πολιτικὸν βίον ἐνεκαινίσθη διὰ τῆς μιαιφονίας, ἀλλὰ καὶ διότι ἐθριάμβευσεν ἡ στρατιωτικὴ βία καὶ πολιτικὴ ἀγυρτεία καὶ ἐνεκαινίσθη ἡ ἀσέβεια πρὸς τοὺς νόμους. Κακῆς ἀρχῆς γενομένης καὶ τὸ τέλος ἔσται κακόν. Οἱ πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοὶ ταραξίαι ἐξηκολούθουν τὸ ἔργον αὐτῶν καὶ μετὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Ὄθωνος, ἀχρισοῦ ἐν μιᾷ νυκτὶ ἐπέτυχον τοῦ σκοποῦ αὐτῶν διὰ τῆς στρατιωτικῆς βίας, τοῦ λαοῦ οὐ μόνον κατ' οὐδὲν συμμετασχόντος, ἀλλὰ καὶ ἐν παντελεῖ ἀγνοίᾳ διακειμένου ἔν τε τῇ πρωτευούσῃ καὶ ταῖς ἐπαρχίαις. Τὸ σύνταγμα λοιπὸν δὲν ἐδημιούργησεν ὁ λαὸς, δὲν ἐξήχθη ἐκ τῶν σπλάγχνων αὐτοῦ. Εἶναι ἄρα κομματικὸν καὶ οὐχὶ ἐθνικόν. Διὰ τοῦτο ἐξηχρειώθησαν οἱ πολιτευόμενοι καὶ παρέλυσεν ὁ στρατὸς, ὅστις καὶ νῦν ἔτι εἶναι ὁ πρόθυμος ὑπηρέτης τῶν καλπονοθειῶν.

Οἱ διάδοχοι τῶν δημιουργῶν τοῦ συντάγματος ἀκολουθοῦσιν εἰς τὰ ἴχνη τούτων. Ὁ δὲ τελευταῖος ἐμφύλιος πόλεμος καὶ ἡ ἐκθρόνισις τοῦ ἀγαθοῦ Ὄθωνος ἀπέδειξε δεινοτέραν τὴν πολιτικὴν ἀκολασίαν. Ἐν τῇ περιβοήτῳ ἐθνοσυνελεύσει ἐβεβαιώθη, ὅτι εἴμεθα παιδάρια ἀνάγωγα ἐν τῇ πολιτικῇ καὶ στερούμεθα τῆς ἱκανότητος τοῦ αὐτοδιοικεῖσθαι καὶ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὸν δημόσιον πλοῦτον. Ὡς πειναλέοι λύκοι ἀπολυθέντες ἀπὸ τῶν τιμίων καὶ φειδωλῶν χειρῶν τοῦ εὐλαβοῦς Ὄθωνος ἐπέπεσον οἱ ἐλευθεροῦται τῆς πατρίδος εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον. Ἵνα παραλίπωμεν ἄλλα ἀνοσιουργήματα, ἄπειροι ὑπότροφοι ἐπέρρευσαν εἰς τὰ πανεπιστήμια τῆς Εὐρώπης, ἵνα τελειοποιηθῶσι δῆθεν. Μεταξὺ δὲ τούτων καὶ πολλοὶ γέροντες ἀξιωματικοὶ καὶ γέροντες ἰατροὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν, φίλοι καὶ ὀπαδοὶ τῶν κομματαρχῶν. Τί ἠδύναντο νὰ πράξωσιν οἱ ὀλίγοι σοβαροὶ, νηφάλιοι καὶ νομομαθεῖς ἀντιπρόσωποι κατέναντι ὄχλου ἐμπαθῶν καὶ ἀγροίκων ἀντιπροσώπων τῶν ἐπαρχιῶν; Ἐν τῇ τριακονταετίᾳ τοῦ συνταγματικοῦ βίου δὲν ἐπεφάνη δυστυχῶς ἀνὴρ μεγαλοφυὴς ἅμα καὶ ἐνάρετος, ὅστις μετεωριζόμενος ὑπεράνω τῶν παθῶν, νὰ ἁρπάσῃ ἀπὸ τῶν λυσσαλέων κομμάτων τὸν συνταγματικὸν χάρτην, νὰ τὸν ἀναβιβάσῃ διὰ τῆς ἠθοπλαστικῆς παιδεύσεως τοῦ λαοῦ καὶ τῆς ὑλικῆς εὐημερίας εἰς ἐθνικὴν περιωπὴν καὶ νὰ ἀναθρέψῃ τὸ ἔθνος ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ νέου πολιτεύματος. Ὁ μακαρίτης Ὄθων ἀπεδέχθη μὲν ἐξ ἀνάγκης κατὰ τύπον, ἀλλ' οὐχὶ καὶ κατ' οὐσίαν τὸ σύνταγμα. Δὲν ἐβράδυνεν ὅμως νὰ συνειδῇ, ὅτι τὸ κακὸν δὲν καταβάλλει ῥίζας, ἀμοίβεται δὲ διὰ κακοῦ χείρονος. Ἡ ἐπιβουλὴ βλάπτει μὲν ἐνίοτε τὸν ἐπιβουλευόμενον, πάντοτε δὲ τὸν ἐπιβουλεύοντα ἠθικῶς ἢ ὑλικῶς.

Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος πρέπει νὰ μελετήσῃ ἐμβριθῶς τὴν ἱστορίαν τῆς πολιτείας τοῦ προκατόχου

του, νὰ σπουδάσῃ ἀκριβῶς καὶ μετὰ μεγίστης προσοχῆς τὴν πολιτικὴν ἱστορίαν καὶ τοὺς χαρακτῆρας τῶν ἐπὶ Ὄθωνος πολιτικῶν. Μετὰ μεγίστης δὲ προσοχῆς καὶ προφυλάξεως πρέπει νὰ ἀναστρέφηται καὶ πρὸς τοὺς νέους πολιτικοὺς καὶ αὐλικοὺς, διότι τὸ κακὸν εἶναι καὶ φυσικὸν καὶ διδακτόν. Τολμῶμεν δὲ νὰ τὸν ὑπομνήσωμεν, ὅτι δὲν εἶναι εὐχερὴς ἡ ἔρευνα διότι ἔχουσι τηλικαύτην ὑπουλότητα καὶ ὑπόκρισιν καὶ τηλικοῦτον λεπτὸν κολακείας καὶ ῥαδιουργίας πνεῦμα, ὥστε δύνανται νὰ ἐξαπατήσωσι καὶ τὸν ὀξυδερκέστατον τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλὰ πταίει κυρίως καὶ ἀποκλειστικῶς ὁ Ὄθων; Ἀνθρώπινον ἦν νὰ δυσανασχετῇ ἐπὶ τῇ βιαίᾳ ἀποδοχῇ τοῦ πολιτεύματος ἐνῷ πέποιθεν μάλιστα ὅτι ἐγένετο πρόωρον. Ἀλλ' ἂν ὁ βασιλεὺς Ὄθων ἐφρόνει κακὸν περὶ τοῦ συντάγματος, εὑρέθη εἷς καὶ μόνος τοὐλάχιστον ἀνὴρ, ὅστις ἐν εἰλικρινείᾳ νὰ φωτίσῃ καὶ διδάξῃ τὸν ἡγεμόνα; οὐδὲ εἷς. Ἔπασχε τότε ὁ βασιλεὺς Ὄθων ὅ,τι νῦν ὁ βασιλεὺς Γεώργιος, ὅστις δικαίως καὶ εὐλόγως δύναται νὰ ἐπαναλάβῃ περὶ Ἑλλήνων πολιτευομένων καὶ αὐλικῶν τὴν περιᾳδομένην ῥήτραν τοῦ μακαρίτου προκατόχου του· «εὐφυὴς, τίμιος, εἰρηνόφιλος, φιλοβασιλεὺς καὶ προοδευτικὸς εἶναι ὁ λαός μου, ἀλλ' οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες εἶναι φίλαρχοι, φιλέριδες, ψεῦσται καὶ συκοφάνται. Οὐδέποτε ἐπλησίασέ με πολιτικὸς χωρὶς νὰ μοὶ εἴπῃ ψεῦδος, ἢ νὰ συκοφαντήσῃ τινά.» Ἀλλὰ μήπως τὸ σύνταγμα ἐπενοήθη πρὸς ἀπόσεισιν τῆς ξενικῆς στρατοκρατίας, ἥτις ἐσφετερίσθη ἅπαντα τὰ ὑπουργήματα καὶ τοὺς στρατιωτικοὺς βαθμοὺς ἐπὶ βλάβῃ τῶν Ἑλλήνων; Ἐξ ὅσων ὅμως γινώσκομεν ἐκ τῆς ἱστορίας, ἡ μονομανία πρὸς τὰς ὑπερφυσικὰς ἐλευθερίας ἐγεννήθη ἀκμαζούσης ἔτι τῆς ἐπαναστάσεως, ἡ δὲ ξενοκρατία ἐχρησίμευσεν ὡς πρόφασις εὔσχημος.

Ἀλλ' ὁπωσδήποτε, ἀφοῦ ἐγένετο τὸ σύνταγμα, ἡ τῶν ἀποίκων γνώμη εἶναι, νὰ τηρηθῇ ἀλώβητον, νὰ καταβληθῇ δὲ ἡ δέουσα προσπάθεια πρὸς εὐσυνείδητον αὐτοῦ ἐφαρμογήν. Ἔχομεν δὲ δι' ἐλπίδος ὅτι οἱ πολιτικοὶ ἡμῶν, πολλὰ παθόντες, παραπολὺ δὲ κατακριθέντες καὶ τῆς διαγωγῆς αὐτῶν ὑπὸ τῆς ὁμοθύμου τοῦ ἑλληνικοῦ γνώμης διαρρήδην καταδικασθείσης, θὰ ἀποφασίσωσι νὰ συνετισθῶσιν εὑρίσκοντες τὴν σωτηρίαν τῆς πατρίδος, σύμπαντος τοῦ ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς ἱστορικῆς αὐτῶν τιμῆς εἰς τὴν ὁμόνοιαν καὶ εἰλικρινῆ αὐτῶν συνεργασίαν ἐν τῇ κυβερνήσει, καθόσον μάλιστα δὲν χωρίζουσιν αὐτοὺς πολιτικαὶ δοξασίαι, ἀλλὰ προσωπικαὶ φιλοδοξίαι οὐ μόνον ἀδικαιολόγητοι ἀλλὰ καὶ λίαν ἐπικίνδυνοι ἐν τῇ νῦν στάσει τοῦ ἑλληνισμοῦ.

Ἡ κατάλυσις τοῦ συντάγματος ἡ ἐπὶ τὸ μοναρχικώτερον μεταρρύθμησις αὐτοῦ εἶναι κινδυνώδης, διότι αὐτὸ τὸ βρωμοσύνταγμα τῶν κολάκων αὐλικῶν ἐβαπτίσθη ἐν τῷ αἵματι μιᾶς ἐπαναστάσεως, ἐξεδιώχθη εἷς βασιλεὺς ἐγεννήθη δὲ, ἀνετράφη καὶ ἠνδρώθη ὁλόκληρος γενεά. Νόμος δὲ ὑπάρχει ἐν τῇ φύσει, ὅτι τὸ κτώμενον ἱδρῶτι καὶ αἵματι, ἅτε δὲ τὸ τιμιώτατον τῶν κτημάτων, ἀπόλλυται ἐν ἱδρῶτι καὶ αἵματι. Παρὰ ταῦτα ἐκτίθεται ἡ βασιλεία εἰς νέους περισπασμοὺς, αὐξάνεται ἡ βασιλικὴ εὐθύνη δι' ἧς θὰ καλύπτωνται τὰ ἀνοσιουργήματα τῶν πολιτευομένων καὶ θὰ ἐγκυμονῆται ἐμφύλιος πόλεμος ὑπὸ τῶν ἐμπαθῶν φιλάρχων, ὅστις θᾶττον ἢ βράδιον θὰ ἐκραγῇ κατὰ τῆς βασιλείας. Δέον νὰ μὴ παραλίπωμεν καὶ τοῦτο, ὅτι καὶ ἂν ὑποτεθῇ ἡ τοῦ πολιτεύματος μεταβολὴ ἀκίνδυνος καὶ ἀναίμακτος, πάλιν ἀπαιτεῖται ἱκανὸς χρόνος πρὸς ἐμπέδωσιν αὐτῆς. Εἶναι δὲ συνετὸν καὶ πολιτικὸν ἐν τῇ νῦν οἰκτρᾷ καταστάσει τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐν τοῖς ἐσχάτοις κινδύνοις τῆς Ἀνατολῆς νὰ καταδαπανᾶτε τὰς ἐθνικὰς δυνάμεις εἰς μεταβολὴν τοῦ πολιτεύματος, ἐνῷ ὁ ἑλληνισμὸς κινδυνεύει ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Θρᾴκῃ; Δὲν ὁμοιάζομεν πρὸς τοὺς ἀθλίους Βυζαντινοὺς οἵτινες ἤριζον περὶ θεολογίας, ἐνῷ ἦν πρὸ τῶν θυρῶν ὁ ἐχθρός;

Ἐὰν κρίνεται ἀναγκαία ἡ μεταρρύθμισις τοῦ πολιτεύματος, αὕτη δέον νὰ γίνῃ διὰ μόνης τῆς εἰρηνικῆς ὁδοῦ. Τοῦτο δὲ πάλιν ἐπιτυγχάνεται διὰ καταρτισμοῦ κυβερνήσεως ἐξ ἁπάντων τῶν κομματαρχῶν. Μόνον ἐπὶ τοῖς ὅροις τούτοις εἶναι δυνατὴ ἡ μεταρρύθμισις, διότι μόνη ἡ εἰρήνη καὶ ἡ ἐν μιᾷ κυβερνήσει συγχώνευσις τῶν κομμάτων παρέχει τὰ ἀσφαλῆ ἐχέγγυα, οὐ μόνον τῆς ἀθορύβου καὶ ἀκινδύνου μεταπολιτεύσεως, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐφαρμογῆς καὶ τῆς προκοπῆς αὐτῆς. Ἡ διὰ τῆς στρατιωτικῆς βίας ἀνακίνησις τοῦ πολιτεύματος γεννᾷ τὴν βίαν καὶ τὰ πάθη, ἐντεῦθεν δὲ ἀέναος σάλος, ὀπισθοδρόμησις ὑλικὴ, διαφθορὰ ἠθικὴ καὶ κίνδυνος τοῦ θρόνου. Ὅλως ἀποδοκιμαστέα εἶναι καὶ ἡ τῶν αὐλικῶν μέθοδος τοῦ ἐπιδιώκειν τοῦ πολιτεύματος τὴν κατάλυσιν διὰ τῆς χλεύης καὶ διακωμῳδήσεως αὐτοῦ καὶ διὰ τῆς ἐκφαυλίσεως τῶν πολιτευομένων. Ἡ μέθοδος αὕτη οὐ μόνον ἀπᾴδει εἰς τὴν ἠθικὴν καθόλου ἀλλὰ καὶ δεινὴν τῶν ἐθνικῶν δυνάμεων ἐξαχρείωσιν ἐπάγει καὶ τὸ ἔθνος δυσφημεῖται ἔν τε τῇ Ἀνατολῇ καὶ τῇ Δύσει· διότι οἱ πολιτευόμενοι εἶναι ἡ κορυφὴ τῆς πολιτείας καὶ τοῦ ἔθνους, τὸ δὲ πολίτευμα ὁ κύριος κοινωνικὸς καὶ πολιτικὸς αὐτοῦ ὀργανισμός. Ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἐν γένει δὲν ἤρθησαν κατὰ δυστυχίαν οἱ ἄνθρωποι εἰς τὸ ὕψος ἐκεῖνο τῆς πολιτικῆς ἠθικῆς, εἰς ὃ ὁ πολιτικὸς ἀνὴρ, τιθέμενος τῆς πολιτείας τὰ συμφέροντα ὑπεράνω τῶν προσωπικῶν, νὰ συμβουλεύῃ τῷ ἡγεμόνι τὰ δέοντα καὶ συμφέροντα τῇ πατρίδι καὶ τῇ βασιλείᾳ.

Ἐὰν ὁ βασιλεὺς ἐπείσθη ὅτι, μὴ ὑπαρχόντων ἀνδρῶν ἱκανῶν καὶ τιμίων, δὲν λειτουργεῖ τὸ πολίτευμα, κρίνει δὲ ἀναγκαῖον νὰ μεταρρυθμισθῇ τοῦτο ἐπὶ τὸ μοναρχικώτερον, ὅπως λάβῃ αὐτὸς πλείονα βάρη, πλείονα ἐργασίαν καὶ πλείονα εὐθύνην, ἃς ὁμιλήσῃ εἰς τὸν λαόν του διὰ προκηρύξεως, ἐν ᾗ, νὰ διατυπώνῃ τὰ αἴτια καὶ τίνας μεταρρυθμίσεις κρίνει ἀναγκαίας. Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς μετὰ τὴν κατάλυσιν τῶν ἀρχαίων δημοκρατιῶν, μοναρχηθεὶς ἀπὸ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἄχρι τῆς σήμερον, συνείθισε νὰ θεωρῇ ὡς ἀπορρέον ἀπὸ τῆς βασιλικῆς πρωτοβουλίας πᾶν τὸ πραττόμενον ἐν τῇ πολιτείᾳ. Εἶναι μὲν ἄδικος ἡ θεωρία αὕτη, ἀλλ' ἐν τούτοις ὑπάρχει. Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἐξέλθῃ ἡ βασιλεία τῆς ἀμφιβόλου ταύτης θέσεως ἵνα μὴ συγχέηται ἡ ἀθῳότης ἡ βασιλικὴ μετὰ τῶν αὐλικῶν μηχανορραφιῶν. Ἡ εὐθεῖα ὁδὸς εἶναι φυσικωτέρα καὶ προσφορωτέρα τῆς ἀτραποῦ, ἣν ἀνάνδρως ὑποδεικνύει ὁ θίασος τῶν ψευδαφωσιωμένων. Κ. Χ. Κ. ἰ.

Ο ΠΡΙΓΚΙΨ ΤΟΥ ΝΑΣΑΟΥ.

Ἐλεεινολογίας ἄξιοι ἐκρίθησαν οἱ ῥίψαντες εἰς τὴν δημοσιότητα τὴν γελοίαν φήμην περὶ τοῦ ὅτι ἡ Γερμανία θέλει ὑποστηρίξῃ ὡς διάδοχον τοῦ Ἑλληνικοῦ θρόνου τὸν πρίγκιπα τοῦ Νασάου, ἐν ᾗ περιπτώσει ὁ Βασιλεὺς ἡμῶν ἤθελεν ἐξαναγκασθῇ νὰ παραιτηθῇ τοῦ θρόνου τούτου. Τοσούτῳ μᾶλλον δὲ θεωροῦμεν αὐτοὺς ἀξίους ἐλεεινολογίας, ὅσῳ γνωστὸν εἶναι ὅτι, ἐνῷ οὐδέποτε ἄλλοτε καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς προκατόχου δυναστείας δὲν ἐτολμήθησαν ὅσα νῦν τολμῶνται τολμήματα κατὰ τοῦ πολιτεύματος, κατὰ τῶν Νόμων καὶ κατὰ Ἑλληνικοῦ λαοῦ παρὰ τῆς σημερινῆς Κυβερνήσεως, ἐνῷ οὐδέποτε ἄλλοτε δὲν παρεβιάσθησαν αἱ ἐλευθερίαι ἡμῶν καὶ δὲν ἠτιμάσθη ἡ Ἑλλὰς παρ' οὐδενὸς τόσον πολὺ ὅσον ὑπὸ τοῦ κ. Βούλγαρη καὶ Γρίβα διὰ τῶν παρατόλμων καὶ παρακεκινδυνευμένων διαβημάτων αὐτῶν, καὶ ἐνῷ τοσαῦται σπουδαῖαι ἀφορμαὶ ἐδόθησαν τοῖς Ἕλλησιν ὅπως προβῶσιν εἰς ἄμυναν τῶν τόσῳ ἀσεβῶς συλουμένων πολιτικῶν δικαιωμάτων των, οὐχ' ἧττον οἱ Ἕλληνες οὐ μόνον τοῦτο δὲν ἔπραξαν ἀλλ' οὐδὲ κἂν εἰς δηλώσεις ἐννόμους κατὰ τῆς παρανομούσης Κυβερνήσεώς των προὐχώρησαν, ἐκτὸς ὀλίγων ἐπαρχιῶν. Αὕτη δὲ ἡ ἀξιέπαινος καὶ ἀσυνήθης εἰς τὸν Ἑλληνικὸν χαρακτῆρα ἀταραξία καὶ ὑπομονὴ δὲν προέρχεται βεβαίως ἐκ τοῦ Γριβαϊκοῦ φόβου, καθ' ἃ οἱ αὐλικοὶ καὶ τὰ αὐλικὰ καὶ Ὑπουργικὰ ὄργανα διαδίδουσιν, ἀλλ' ἐκ μόνης τῆς πεποιθήσεως τοῦ ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἡμῶν πάντα μὲν σύνοιδεν, ἅπαντα ἀποδοκιμάζει καὶ τοὺς αἰτίους τούτων ἐνδομύχως ἀποστρέφεται, ἀφήνει δὲ τοὺς ὑπευθύνους Ὑπουργούς του νὰ μιάνωσι τὰς ἑαυτῶν χεῖρας ἐν πάσῃ ἀνομίᾳ καὶ ὕβρει κατὰ τῶν ὁμοφύλων καὶ κατὰ τῶν νόμων τῆς Πατρίδος καὶ εἰς βαθμὸν τοιοῦτον, ὥστε ὅταν πέσωσι, τηλικαύτην νὰ πέσωσι πτῶσιν, μεθ' ἣν μόνον πτώματα καὶ οὐδὲν πλέον νὰ λογίζωνται ἐν τοῖς Ἕλλησιν. Τοιαύτην ἐν ὅσῳ ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἐκτρέφει πεποίθησιν ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως του, οὐ μόνον αἱ περὶ τοῦ πρίγκιπος τοῦ Νασάου εἰδήσεις θὰ φαίνωνται αὐτῷ ἐπινοήματα παραπαιούσης διανοίας, ἀλλὰ καὶ ἐὰν ὁ Νασάου αὐτὸς ὑπόσχεται αὐτοῖς τὴν ἄμεσον πραγματοποίησιν τῆς μεγάλης λεγομένης ἰδέας, ἤτοι τὸν θρόνον τοῦ Βυζαντίου, πάλιν οὗτοι θὰ γελάσωσιν ἐπὶ τῇ προσφορᾷ αὐτοῦ, ὡς ἐπὶ προσφορᾷ τινος τῶν μωρῶν. Οἱ Ἕλληνες ἀγανακτοῦσι καὶ ἀγανακτοῦσι δικαίως κατὰ τῶν ῥαδιούργων αὐλικῶν καὶ αὐλοκολάκων ἐκείνων, οἵτινες περιστοιχοῦντες τὸν θρόνον ἀποπειρῶνται νὰ πείσωσι τὸν ἐπ' αὐτοῦ νὰ παραδεχθῇ, ὅτι μία μὲν μερὶς τοῦ Ἔθνους του ὑπεραγαπᾷ αὐτὸν καὶ ἑτοίμη εἶναι νὰ χύσῃ καὶ τὸ αἷμα αὐτῆς ὑπὲρ τῆς δυναστείας του, ἤτοι ἡ μερὶς τῶν λεγομένων Βασιλικῶν, ἑτέρα δὲ πάλιν μισεῖ καὶ ἀποστρέφεται αὐτὸν εἰς ὑπερβολὴν, καὶ αὕτη ἀφορμὴν μόνον ἐπιζητεῖ ὅπως ἐγκαθιδρύσῃ ἐν Ἑλλάδι τὴν δημοκρατίαν, ἤτοι ἡ μερὶς τῶν ἀντιβασιλικῶν. Οἱ μοχθηροὶ οὗτοι ἄνθρωποι, οἵτινες κατώρθωσαν πανταχοῦ καὶ πάντοτε νὰ φέρωσιν εἰς πέρας τὰ διαβούλιά των καὶ νὰ ἐνσπείρωσι τὴν διχόνοιαν καὶ τὸ μίσος μεταξὺ λαῶν καὶ Βασιλέων, οἱ μοχθηροὶ οὗτοι εἶναι καθ' ἡμᾶς καὶ οἱ τὰς φήμας ταύτας πλάττοντες καὶ οἱ ταύτας καταχθονίως δημοσιεύοντες, ὅπως ἀποδώσωσιν ἔπειτα τὰ μοχθηρὰ ταῦτα ἐπινοήματά των εἰς τοὺς ἀντιπάλους των, καὶ οὕτως ὁ Βασιλεὺς, φόβῳ τοῦ ὅτι δύναται νὰ πάθῃ ὑπὸ τῶν ἐναντίων, εὐθὺς ἑκὼν ἄκων νὰ τεθῇ ὑπὸ τὴν προστασίαν καὶ κηδεμονίαν αὐτῶν. Ἐν ἡμῖν ὅμως τὸ πρῶτον τούτων ἀτυχῶς νῦν συμβαίνει, τοῦ Βαλαωρίτου, ὡς οἱ πάντες ὁμολογοῦσιν, ἀρχηγοῦ ὄντος τῶν αὐλοκολάκων τούτων, τῶν ἀποπειρωμένων νὰ διαθέσωσι τὸν *Ἡγεμόνα ἡμῶν δυσμενῶς κατὰ τῆς ἀντιπολιτεύσεως*· δὲν συμβαίνει ὅμως καὶ τὸ δεύτερον, τοὐτέστι δὲν δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι καὶ ὁ Βασιλεὺς ἡμῶν συμμερίζεται τὰς γνώμας αὐτῶν καὶ παραδέχεται ὅτι ἐν τῷ Κράτει αὐτοῦ οἱ μὲν φιλοῦσιν οἱ δὲ μισοῦσιν Αὐτόν. Τοῦτο τοὐλάχιστον μέχρι τοῦδε ἀπέδειξεν ὁ Ἡγεμὼν ἡμῶν, ἴσος καὶ κοινὸς τοῖς πᾶσιν ὤν, τὴν θέσιν εἰς ἣν τὸ Ἔθνος καὶ τὸ Σύνταγμα ἀνεβίβασαν αὐτὸν τηρῶν, καὶ μηδαμῶς πειθόμενος νὰ καταβῇ εἰς τὴν κονίστραν τῶν φατριῶν καὶ τῶν κομμάτων, ἔνθα οἱ περὶ αὐτὸν κόλακες ἀποπειρῶνται νὰ Τον καταβιβάσωσιν. Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ Θρόνου τῆς Ἑλλάδος ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν καρδιῶν τῶν Ἑλλήνων βασιλεύει ἀκόμη, τί ζητεῖ ὁ πρίγκιψ τοῦ Νασάου ἐν Ἑλλάδι;

Ο ΡΩΣΣΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ ΠΕΡΙ ΑΝΑΤΟΛΗΣ.

Ἡ τελευταία τουρκομαυροβούνιος ἔρις, διατρανώσασα παρὰ τὸ σύνηθες τὴν ἐσωτερικὴν τῆς νῦν ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας κατάστασιν, κατέδειξε σύναμα τὰς μεγάλας ἐκείνας μεταβολὰς, τὰς τελεσθείσας ἔν τε τῇ διατάξει καὶ τοῖς ὅροις τοῦ ἀνατολικοῦ ζητήματος ἀπὸ τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου. Ἡ κυρία φύλαξ τῆς ἀκεραιότητος τῆς εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας, ἡ οὔτε αἵματος οὔτε χρημάτων φεισθεῖσα πρὸς ὑποστήριξιν τῆς αὐθεντίας αὐτῆς ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ἡ Μεγάλη Βρεττανία, παντελῶς σχεδὸν ἀπέστη, κατὰ τὸ φαινόμενον, πάσης ἐπεμβάσεως εἰς τὰς τύχας τοῦ τουρκικοῦ κράτους καὶ τῶν ὑπ' αὐτὸ χωρῶν. Αἱ ἐπισημόταται τῶν ἀγγλικῶν ἐφημερίδων, αἱ *χρησιμεύουσαι ἀείποτε κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ὡς* πιστὴ ἠχὼ τῶν δοξασιῶν καὶ τῶν συμφερόντων τῆς χώρας καὶ τῆς κυβερνήσεως αὐτῆς, ἀποφαίνονται ἀπροκαλύπτως ὅτι ἡ προτέρα ἀνατολικὴ πολιτικὴ κατελείφθη ὑπὸ τῶν Ἄγγλων, καὶ ὅτι τὸ ἀνατολικὸν ζήτημα ἐπαύσατο θεωρούμενον πλείστου λόγου ἄξιον ὡς πρὸ εἴκοσιν ἐτῶν. Βεβαίως ἡ Ἀγγλία ὑπολαμβάνει καὶ νῦν, ὡς πρότερον, ἀναγκαίαν τὴν παροῦσαν τῶν πραγμάτων τάξιν ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς χερσονήσου τοῦ Αἵμου· ἀλλ' ἀφ' ἑνὸς μὲν φαίνεται οἱονεὶ πεπεισμένη περὶ τοῦ ἀκάρπου τῶν μακροχρονίων, εἰς τὸν σκοπὸν τοῦτον προσπαθειῶν αὐτῆς, ἀφ' ἑτέρου δὲ, εἰς αὐτὸν τοῦτον τὸν σκοπὸν ἄρχεται ἀτενίζουσα ἀπαθέστερον, ψυχρότερον, καὶ προσεκτικώτερον ἐκτιμῶσα νῦν τὰ ἐν τῇ Ἀνατολῇ συμφέροντα αὐτῆς ἢ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἑαυτῆς *ἐγκαρδίου συμπνοίας* μετὰ τῆς αὐτοκρατορίας Ναπολέοντος τοῦ Γ'.

Ἀνεξαρτήτως τῆς οὐσιώδους ταύτης ἀλλοιώσεως τῆς ἀγγλικῆς πολιτικῆς ἐν τῷ ἀνατολικῷ ζητήματι, τὸ ἔργον (rôle) τῆς πρώην πραγματικῆς προμάχου τῶν καθεστώτων κατέστη ἀδύνατον ἤδη, ἀφ' ὅτου ἔπεσεν ὁ ἰσχυρὸς αὐτῆς σύμμαχος, ὁ αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων.

Οὐδέποτε ἡ Γαλλία ἐνδιεφέρετο ἀμέσως ἐν τῇ ὑποθέσει, ἣν οὕτω δραστηρίως ὑπερήσπισε κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς δευτέρας αὐτοκρατορίας. Ὑπάρχει δὲ ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας ὅτι ἀναλαμβάνων τὴν κριμαϊκὴν ἐκστρατείαν Ναπολέων ὁ Γ', προὐτίθετο μᾶλλον νὰ ἐμπεδώσῃ δι' αὐτῆς τὴν δύναμιν τῆς ἐν Εὐρώπῃ ἐπιρροῆς αὐτοῦ καὶ σύναμα κρατύνῃ τὴν θέσιν τῆς ἑαυτοῦ δυναστείας ἐνώπιον τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ, ἢ νὰ ἀπολαύσῃ πραγματικῶν, ψιλαφητῶν ὠφελειῶν. Οὐδεμία ἄλλη κυβέρνησις, ἐκτὸς τῆς ναπολεοντείου, θὰ ἀπεφάσιζε νὰ ὑποκινήσῃ σπουδαίαν καὶ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἐπισφαλῆ πάλην, χάριν τοσοῦτον ἀλλοτρίου τῶν Γάλλων ζητήματος, ὡς τὸ ἀνατολικόν. Ἐὰν ἀντὶ τῆς αὐτοκρατορίας ὑπῆρχε νομιμόφρων ἢ ὀρλεανικὴ μοναρχία, ἅπασα ἡ ὑπόθεσις θὰ περιωρίζετο πιθανῶς καὶ τῷ 1854 μόνον εἰς *χάρτινον πόλεμον*, ὡς συνέβη ἐπὶ τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου, ὑπουργοῦντος τοῦ Θιέρς.

Ἡ τε ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ Ναπολέοντος τοῦ Γ'. εἶχεν ἀείποτε ἐν ἑαυτῇ τυχωδιωκτικόν τι, τυχαῖον καὶ αὐθαίρετον, καὶ τὸ παραδοξότερον φαινόμενον τοῦ τυχωδιωκτικοῦ τούτου στοιχείου ἦτο ἀναμφιβόλως ὁ πρὸς τὴν Ῥωσσίαν πόλεμος. Ἡ ἀξιοδάκρυτος τύχη τῆς αὐτοκρατορικῆς Γαλλίας, τέλεον ἀναστατωθείσης καὶ καταθραυσθείσης διὰ τῶν ῥωσσικῶν ὅπλων, κατέστησεν ἐπὶ πολὺ, καὶ ἴσως διὰ παντὸς ἀδύνατον τὴν ἀνογέννησιν τῆς προτέρας τυχοδιωκτικῆς πολιτείας ἐν τῇ σφαίρᾳ τῶν ἐξωτερικῶν σχέσεων. Ἐὰν δὲ οἱ Βουναπάρται ἐπανακτήσωνταί ποτε τὸν ὑπ' αὐτὸν

ἀπολεσθέντα θρόνον, βεβαίως ἀνακτήσονται αὐτὸν οὐχὶ ὑπὸ τὴν σκιὰν τῆς ὑψηλόφρονος ἐκείνης πολιτικῆς σημαίας, ὑφ' ἣν ἐβάδιζεν ἀμεταπτώτως ὁ ἀποθανὼν ἄρχων τῆς Γαλλίας. Οὐδέποτε οἱ Βοναπάρται ἔσονται ἄρχοντες καὶ διατάσσοντες τὰ τῆς Εὐρώπης. Ἴσως προπαρασκευάσωσι τὸ ἔδαφος πρὸς ἐκδίκησιν τῶν Γερμανῶν διὰ τὸ ὄνειδος τῆς πατρίδος καὶ τῆς δυναστείας. Ἀλλ' ἡ Γερμανία εἶναι ἐχθρὸς τοσοῦτον ἰσχυρὸς, ὥστε ἄνευ ἐξωτερικῶν συμμαχιῶν ἢ, τοὐλάχιστον, ἄνευ πληρεστάτης φιλίας παρὰ τῶν ἄλλων δυνάμεων, ἡ πολιτικὴ τῆς ἐκδικήσεως δὲν δύναται νὰ φανῇ ἐν Γαλλίᾳ. Τούτου ἕνεκα ἡ Γαλλία ἥκιστα ἢ οὐδαμῶς φροντίζει περὶ τοῦ ἀνατολικοῦ ζητήματος.

Καὶ ἡ Γερμανία παρομοίως ἔχει νῦν ἀνάγκην νὰ στρέφῃ τὰ ὄμματα αὐτῆς μόνον πρὸ τὴν δύσιν καὶ νὰ περισκοπῇ ἀδιαλείπτως τὸ μέρος ἐκεῖνο. Αἱ πρὸς τὴν Ῥωσσίαν φιλικαὶ σχέσεις εἶναι αὐτῇ τοσοῦτον σπουδαῖαι, ὅσον καὶ τοῖς Γάλλοις. Μὴ ἔχοντες οἱ Γερμανοὶ ἐν τῇ Ἀνατολῇ σπουδαῖα συμφέροντα, δὲν δύνανται νὰ μὴ διάγωσιν ἐν πλήρει συμπνοίᾳ μετὰ τοῦ ἀνακτοβουλίου τῆς Πετρουπόλεως ὡς πρὸς τὰ τῆς Ἀνατολῆς. Ἐν τῇ σχέσει ταύτῃ δὲν ὑπάρχουσι νῦν καὶ δὲν προβλέπονται ἐν τῷ μέλλοντι αἰτίαι δυνάμεναι νὰ ταράξωσι ταύτην τὴν σύμπνοιαν. . . . . .

Ἐὰν λάβῃ τις ταῦτα πάντα ἐν ὄψει καὶ μὴ παρίδῃ προσέτι τὴν γενικὴν τάσιν τῆς συγχρόνου εὐρωπαϊκῆς διπλωματίας, ἀπέναντι τῶν κατὰ τὴν Δύσιν τελουμένων καὶ οὔπω περατωθέντων καὶ μέχρι τοῦ νῦν παρεμπιπτόντων γεγονότων καὶ ἀνατροπῶν, θὰ ὁμολογήσῃ ὅτι τὸ ὁμόθυμον, τὸ δειχθὲν ὑπὸ τῶν κυβερνήσεων Ῥωσσίας, Πρωσσίας καὶ Αὐστρίας ὡς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν τῆς Ποδγορίτσας, εἶναι πληρέστατα φυσικὸν καὶ καταληπτὸν, καὶ πρὸς διασάφησιν αὐτοῦ οὐδεμία ἀνάγκη νὰ προσφύγῃ εἰς ἐμβριθεῖς καὶ εὐφυεῖς ἑρμηνείας, ἐπισκοτιζούσας μόνον πράγματα πρόδηλα καὶ ἁπλᾶ αὐτὰ καθ' ἑαυτά. (Ἐκ τοῦ «Ῥωσσικοῦ Κόσμου»).

ΙΤΑΛΙΑ.

Ἓν μέλος τοῦ ἀγγλικοῦ Κοινοβουλίου, διατρίβον ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐν Ῥώμῃ, ἐπέστειλε τῷ «Χρόνῳ» ἔκθεσιν περὶ τῆς θέσεως τοῦ Γαριβάλδου ἀπέναντι τοῦ βασιλέως του καὶ τοῦ σκοποῦ καὶ τῶν ἀρχῶν τῶν ἰταλῶν φιλοπατρίδων. «Τὸν στρατηγὸν (λέγει πρὸς τοῖς ἄλλοις) ἔσχον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἴδω ἅμα ἐπανελθόντα ἐκ τῆς βασιλικῆς ἐπισκέψεως. Ἀμφότεροι ἐχαιρέτησαν ἀλλήλους εἰλικρινέστατα, ἐφ' ᾧ ὁ Γαριβάλδης πρῶτος εἶπε τῇ Α. Μ. «ψευδολογοῦσιν οἱ ἀγγέλλοντες ὅτι διατρέφω ὀργὴν καθ' ὑμῶν. Ἓν μόνον ἐγὼ ἐπιθυμῶ πράγμα, νὰ λάβῃ ἡ Υ. Μ. παράδειγμα τὴν βασίλισσαν τῆς Ἀγγλίας καὶ τὴν συνταγματικὴν αὐτῆς κυβέρνησιν, ἀλλὰ νὰ μὴ ἀνέχηται ὁπόταν φενακίζωσιν ὑμᾶς οἱ ὑπουργοὶ καὶ καταφρονῶσι τῆς δημοσίας γνώμης». Οὐχ ἧττον εἰλικρινῶς ἐλάλησεν ὁ βασιλεύς, «ἐξαιρουμένων τῶν κληρικῶν, εἰς οὐδένα ἄλλον ἐκ τῶν Ῥωμαίων ἐμβάλλει φόβους ἡ παρουσία ὑμῶν ἐν τῇ πρωτευούσῃ. Τὸ ἐπ' ἐμοί, ὑπερχαίρω ὅτι ἤλθετε· ὁ ἀὴρ ἤρξατό πως μιαινόμενος, πιστεύω δὲ ὅτι θὰ καθαρθῇ ὑφ' ὑμῶν. Οἱ κληρικοὶ ἐσχάτως πολὺ ἀντέδρασαν κατὰ τῆς ἰταλικῆς ἑνότητος· ἐλπίζω ὅμως ὅτι ἡ παρρησία καὶ εἰλικρίνεια τοῦ στρατηγοῦ θὰ περιθέσῃ τέρμα εἰς τὰς ῥαδιουργίας».

Ὁ Γαριβάλδης ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του λίαν εὐηρεστημένος· ὅτε ἐγὼ εἶπα τῷ στρατηγῷ ὅτι ἡ νέα τοῦ Τιβέρεως διῶρυξ ἔπρεπε νὰ λάβῃ τὸ ὄνομα τοῦ Γαριβάλδου, οὗτος ἀπεκρίνατο «οὐδαμῶς! ἡ διῶρυξ πρέπει νὰ ὀνομασθῇ τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουὴλ, διότι ὁ βασιλεὺς ἀπεδείχθη ἄξιος τῆς εὐγνωμοσύνης παντὸς χρηστοῦ φιλοπάτριδος». Διαλεγόμενος τῷ πρωθυπουργῷ Μιγγέτῃ ἔπαιξεν ἐπί τινα χρόνον ὑπαινιξάμενος τοὺς μετριόφρονας φιλελευθέρους, εἶτα δὲ σπουδαιολογῶν εἶπεν. «Ἂς μὴ λαλήσωμεν πλέον περὶ τῆς ὑποθέσεως. Ἐπὶ τέλους πιστεύω ὅτι ἅπαντες ἡμεῖς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἠθελήσαμεν καὶ συνηνωμέναις ταῖς δυνάμεσι τὸ κατωρθώσαμεν. Ἂς ἀναλογισθῶμεν νῦν ὅτι ἀμέτρους καὶ ὑπερόγκους ἐποίησεν ἡ Ἰταλία θυσίας, ἀνάγκη δὲ νὰ ἐκμεταλευθῶμεν τὸν ἐπίσης ἄμετρον φυσικὸν πλοῦτόν της ὅπως καὶ τὰ πλήθη πεισθῶσιν ὅτι οὐχὶ μάτην ἐγένοντο αἱ θυσίαι. Ἴσως ἐν πολλοῖς δὲν θὰ συμφωνήσωμεν· θὰ ὁμονοήσωμεν ὅμως ἐν ἄλλοις πλείοσι· καθ' ὅσον, ἐὰν θέλωμεν τὴν εὐημερίαν τῆς πατρίδος, πρέπει ἡμεῖς νὰ δώσωμεν τὸ καλὸν παράδειγμα τῆς ὁμονοίας».

—

Οἱ ἐν Ῥώμῃ ἐργάται προσήνεγκαν ἐσχάτως συμπόσιον πρὸς τὸν στρατηγὸν Γαριβάλδην, ὅστις ἀπήγγειλεν εἰς ἐπήκοον αὐτῶν τὸ ἑξῆς λογίδριον. «Σεμνύνομαι εὑρισκόμενος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ῥωμαϊκοῦ λαοῦ, ὃν ἐθεώρησα πάντοτε ὡς τὸ πρότυπον τῶν λαῶν. Ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου τὴν ἀρχαίαν Ῥώμην, ὁπότε οἱ Καρχηδόνιοι, νικήσαντες τρεῖς μεγάλας μάχας, ἵσταντο πρὸ τῶν θυρῶν τῆς Ῥώμης. Οἱ Ῥωμαῖοι προσέφερον εἰς τὸν πλειοδοτοῦντα τὸ στρατόπεδον τοῦ Ἀνίβα καὶ ἐπώλησαν αὐτὸ ἀντὶ ἀδροτάτης τιμῆς, ἐν ᾧ αἱ λεγεῶνες αὐτῶν ἀπήρχοντο πρὸς καθυποτάξιν τῆς Καρχηδόνος. Θέλω τώρα νὰ σᾶς συμβουλεύσω ὡς φίλος καὶ ἀδελφὸς, ἀφ' οὗ ἀδελφὸν μὲ ἀποκαλεῖτε. Ἐργάται, διδάξατε τὰ τέκνα σας τὸ χειροτεχνικὸν ἐπιτήδευμα. Οἱ σιδηρουργοὶ καὶ οἱ ξυλουργοὶ ἂς παιδεύσωσι τὰ τέκνα των ὡς σιδηρουργοὺς καὶ ξυλουργούς. Περιηγήθην ἅπασαν σχεδὸν τὴν οἰκουμένην, παρετήρησα δὲ πάντοτε ὅτι ἐπὶ ἑκατὸν μεταναστῶν 99 ἦσαν ἐργάται καὶ ἤσκουν ἐπιτήδευμα ἔντιμον καὶ ἐπικερδὲς ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε, καὶ ὁ λόγιος ἠναγκάζετο συχνὰ νὰ ὀρέγῃ τὴν χεῖρα πρὸς τὸν ἐργάτην. Ἄλλοτε οἱ βασιλεῖς τῆς Γαλλίας ἐδίδασκον τὰ τέκνα των τέχνην τινά· σᾶς συμβουλεύω λοιπὸν νὰ μιμηθῆτε τοὺς βασιλεῖς ἐκείνους καὶ διδάξητε τὰ τέκνα σας καλόν τι ἐπιτήδευμα. Τὸ ἐργατικὸν ἐπάγγελμα εἶναι μυριάκις προτιμότερον καὶ ἐθνωφελέστερον τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ ὑπαλλήλου. Ἐπιθυμεῖτε ἴσως νὰ εἴπω δύο λέξεις καὶ περὶ πολιτικῆς. Πολλοὶ λέγουσιν ὅτι ὁ λαὸς δὲν πρέπει νὰ ἀσχολῆται εἰς τὴν πολιτικήν· κατ' ἐμὲ, ὁ λαὸς πρέπει νὰ ἀσχολῆται εἰς τὰ πολιτικὰ, εὔχομαι δὲ ἡ βουλὴ νὰ ψηφίσῃ τὸ περὶ εἰσαγωγῆς τῆς καθολικῆς ψηφοφορίας νομοσχέδιον, ὅπερ ὑπέβαλεν ὁ ἀνδρεῖος Καϊρόλης. Ἄλλως δὲ, μὴ νομίζετε, ὅτι δὲν εἶμαι πλέον ἐπαναστάτης· εἶμαι καὶ σήμερον οἷος ὑπῆρξα ἐπὶ τοῦ 1849, ἀλλὰ σημειώσατε ὅτι εἶμαι ἐπαναστάτης ὁσάκις πρόκειται νὰ καταλυθῇ τὸ κακὸν καὶ νὰ ἀναπληρωθῇ διὰ τοῦ βελτίονος. Ὀλίγα θὰ εἴπω καὶ περὶ τῆς θρησκείας. Ναί, ἤγγικεν ἡ στιγμὴ ἡ θρησκεία τῆς δεισιδαιμονίας νὰ παραχωρήσῃ τὴν θέσιν εἰς τὴν θρησκείαν τῆς πίστεως. Τὸ πάλαι οἱ ἱερεῖς ἔθυον ἐν Ῥώμῃ εἰς τὸν Δία καὶ εἰς τὴν Ἀφροδίτην, οἱ χρόνοι δὲ ἐκεῖνοι παρῆλθον ἀνεπιστρεπτεί· τώρα χρειάζεται νὰ παρέλθωσι καὶ οἱ νῦν ἱερεῖς, οὐχὶ διὰ τῆς βίας ἀλλὰ διὰ τῆς ἠθικῆς ἰδέας. Βεβαιώθητε ὅτι δὲν ἐπιθυμῶ τὴν καταστροφὴν τῆς Παπωσύνης, ὡς θεσμοῦ. Ὁ Παπισμὸς εὐηργέτησεν ἄλλοτε τὴν Ἰταλίαν, διασώσας πολλὰ χειρόγραφα, πολλὰ μνημεῖα· ἀλλὰ σήμερον ὁ Παπισμὸς ἐπαλαιώθη. Ἐν τέλει ὀρείλω νὰ συμβουλεύσω ὑμᾶς νὰ ἔχητε ἀείποτε πρὸ ὀφθαλμῶν τὸν ἀγγλικὸν λαόν, ὅστις ὁμοιάζει πλέον παντὸς ἄλλου πρὸς τὸν τῆς ἀρχαίας Ῥώμης. Ἔστε ὡς οἱ Ἄγγλοι, εὔκοσμοι καὶ μεγαλοπρεπεῖς. Ὁ Ἄγγλος δὲν πτοεῖται ὑπὸ τῶν δυστυχημάτων· μιμήθητε αὐτὸν καὶ ὑμεῖς καὶ μέμνησθε τῆς συμβουλῆς τοῦ φίλου καὶ ἀδελφοῦ σας». Εἶναι περιττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι οἱ ἐργάται ἐπευφήμησαν ἐνθουσιωδέστατα τοὺς λόγους τοῦ δημοτικοῦ στρατηγοῦ. (Κλειώ).

Ἐπάνοδος Οὐνιτῶν εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Παραθέτομεν ἐρανιζόμενοι ἐκ τῆς «Βυζαντίδος» λεπτομερείας τινὰς περὶ τῶν ἐπανελθόντων εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν 50 χιλιάδων Οὐνιτῶν, περὶ ὧν διελάβομεν εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον μας.

«Κατὰ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐνορίαι τινὲς γραικο-οὐνιτικαὶ ἐξέφρασαν τὴν εὐχὴν νὰ ἑνωθῶσι μετὰ τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας. Ὅτε δὲ ἡ ῥωσ. κυβέρνησις ἔλαβε γνῶσιν τούτου, ἐθεώρησε τὴν σπουδαίαν ταύτην ὑπόθεσιν ὡς χρήζουσαν πολλῆς προσοχῆς καὶ περισκέψεως· ἀπεφάσισεν ὅθεν νὰ μὴ ἀνεχθῇ μέτρον τι ἐσπευσμένον, οὐδὲ νὰ παραδεχθῇ τοὺς Οὐνίτας ἐν τῇ Ὀρθοδοξίᾳ εἰμὴ ἀφοῦ πρότερον ἀρκούντως βεβαιωθῇ ὅτι ἡ ἐκφρασθεῖσα ἐπιθυμία ἦτον ἑκουσία, καὶ ὅτι τὸ κίνημα τοῦτο δὲν προεκλήθη ὑπὸ ἐξωτερικῆς τινος πιέσεως, ἣν ὁ λαὸς ὑφίστατο ἐν ἀγνοίᾳ της. Ἐν τούτοις τὸ κίνημα ἤρξατο ταχέως ἐπεκτεινόμενον, ηὐξάνετο δὲ ὁσημέραι ὁ ἀριθμὸς τῶν Οὐνιτικῶν ἐνοριῶν τῶν ἐκφρασασῶν τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἐπανελθεῖν εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐτῶν ἐθνικὴν Ἐκκλησίαν. Τὸ κίνημα τοῦτο δὲν ἔβράδυνε νὰ ἀσπασθῇ καὶ ὁ κλῆρος, τοῦθ' ὅπερ προδήλως ἐμφαίνει ὅτι ἦν ἀποτέλεσμα ἐσωτερικῆς πάλης καὶ ἐσκεμμένης τοῦ λαοῦ ἀποφάσεως, καὶ οὐχὶ τυχαία τις τῶν ὁμάδων μεταστροφὴ ἐκ τυφλῆς πρὸς τοὺς ἀρχηγοὺς ὑπακοῆς προερχομένη.

«Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων ἡ κυβέρνησις δὲν ἐδίστασε πλέον νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰς θερμὰς εὐχὰς τῶν τὴν ἕνωσίν των μετὰ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐξαιτουμένων Οὐνιτῶν. Συνεπείᾳ ἐκθέσεως τοῦ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργοῦ εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ὁποίου ὑπήγετο ἡ διεύθυνσις τῶν γραικουνιτικῶν ὑποθέσεων ἀπὸ τῆς 11 Δεκεμβρίου 1874 ἡ Αὐτοκράτωρ εὐηρεστήθη νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν γενικὸν διοικητὴν τῆς Βαρσοβίας νὰ λάβῃ τὰ πρόσφορα μέτρα ἵνα γνωστοποιήσῃ εἰς τὰς οὐνιτικὰς ἐνορίας τοῦ κυβερνείου τῆς Σιέδλκης τὰς ἐκφρασάσας τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἑνωθῆναι μετὰ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὅτι ἡ Α. Α. Μ. ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπεδεχόμενος τὴν αἴτησίν των διέταξε νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν. Κατόπιν τῆς ἀνωτάτης ταύτης ἀποφάσεως, ἡ ἱερὰ Σύνοδος, εἰς ἣν εἶχεν ἤδη ὑποβληθῇ ἔκθεσις περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, διεβίβασεν εἰς τὸν ἀρχιεπίσκοπον Βαρσοβίας τὴν εὐλογίαν αὐτῆς ἐπὶ τῇ διά τε τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον ἑνώσει τοῦ κλήρου καὶ τῶν λαϊκῶν γραικο Οὐνιτῶν μετὰ τῆς Ὀρθοδοξίας. Τὴν Κυριακὴν δὲ, 12 Ἰανουαρίου ἀνηγγέλθη ἐκ Βαρσοβίας τηλεγραφικῶς ὅτι 45 ἐνορίαι περιέχουσαι 50 χιλιάδας ψυχῶν, καὶ 26 ἱερεῖς συνηνώθησαν ὁριστικῶς μετὰ τῆς ἐκκλησίας τῶν προγόνων των.

«Ὁ «Ἀγγελιοφόρος τῆς Κυβερνήσεως» δημοσιεύει ἤδη τὰ ἑπόμενα τηλεγραφήματα διαβιβασθέντα εἰς τὸ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν ὑπουργεῖον παρὰ τοῦ διοικητοῦ Σιέλδκης ἐκ τῆς πόλεως Βιέλης ὑπὸ χρονολογίαν 12/24 Ἰανουαρίου.

«Μεσημβρία. Οἱ ἐπίτροποι τῶν 45 οὐνιτικῶν ἐνοριῶν, τῶν ἀσπασαμένων τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ 26 ἱερεῖς συνῆλθον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἔνθα κατὰ τὴν 10 ὥραν προσῆλθε καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος Βαρσοβίας. Ὅτε ἐνεδύθη τὴν ἀρχιερατικὴν αὐτοῦ στολὴν, ἀνέγνω δημοσίως τὴν αὐτοκρατορικὴν ἔγκρισιν τῆς πρὸς ἕνωσιν μετὰ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας αἰτήσεως. Ἡ θεία λειτουργεία ἐτελέσθη ἐν ἄκρᾳ κατανύξει καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ ἀπείρου λαοῦ.

«6 ὥρα ἑσπερινή. Τὸ ἔργον τῆς μετὰ τῆς Ὀρθοδοξίας ἑνώσεως τῶν πρώην οὐνιτικῶν 45 ἐνοριῶν, συνισταμένων ἐκ πεντηκοντακισχιλίων περίπου ψυχῶν, ἐξετελέσθη εὐτυχῶς. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς αὐτοκρατορικῆς ἐγκρίσεως, ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν λαὸν τοὺς λόγους καὶ τὴν εὐλογίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, μεθ' ἃ ἐγένοντο αἱ νενομισμέναι εὐχαὶ καὶ ἡ θεία λειτουργία. Ὁ πρωθιερεὺς Λιβσὰκ ἀπήγγειλε κατάλληλον λόγον, ἡ δὲ ἐκκλησία ἦτο πλήρης ἀνθρώπων. Ἡ τελετὴ ἐγένετο μετὰ πολλῆς εὐσεβείας καὶ κατανύξεως καὶ ἐν πληρεστάτῃ τάξει, παραγαγοῦσα λίαν εὐάρεστον εἰς τὸν λαὸν ἐντύπωσιν. Οἱ ἐπίτροποι δ' ἔλαβον, ὡς εὐλογίαν, δύο ἱερὰς εἰκόνας δι' ἑκάστην ἐνορίαν».

»Τῶν τελεγραφημάτων τούτων ὑποβληθέντων τῷ Αὐτοκράτορι, ἡ Α. Μεγαλειότης διέταξε γράφει ὁ «Ἐπίσημος Ἀγγελιοφόρος» ἵνα ἐκφρασθῶσι τοῖς ἐπανελθοῦσιν εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν Οὐνίταις αἱ προσήκουσαι εὐχαριστίαι ἐπὶ τοῖς αἰσθήμασιν ἀφοσιώσεως καὶ χαρᾶς ἅπερ ἐξέφρασαν διὰ τὴν μετὰ τοῦ Ἡγεμόνος ἐν πνεύματι πίστεως ἕνωσίν των». (Αὐγή).

ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ.

Ἡ πρὸς σχηματισμὸν ἐθνικοῦ Στόλου κεντρικὴ ἐν Ἀθήναις ἐπιτροπὴ ἐδημοσίευσε τὸν «ἰσολογισμὸν» αὐτῆς ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἕως 41 Δβρίου 1874.

Ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς προκύπτει ὅτι τὰ ἔσοδα ἔφθασαν εἰς δραχ. 626,480, 16 ἤτοι ὑπερτεροῦν τὰς εἰσπράξεις τοῦ 1873· «κατὰ δραχμὰς 9,786 διότι τότε μὲν εἰσεπράχθησαν δραχ. 50,746, κατὰ δὲ τὸ λῆξαν δραχ. 60,533».

Ἡ ἔκθεσις τοῦ Προέδρου Κ. Νικοδήμου περιέχει πολλὰς καὶ ἀξιολόγους λεπτομερείας καὶ διασαφήσεις περὶ τῆς περιουσίας ἐν γένει τῆς προκειμένης ἐπιτροπῆς· ἀλλ' ἀδυνατοῦντες νὰ καταχωρίσωμεν ὁλόκληρον τὴν ἔκθεσιν, μεταφέρομεν ἐκ ταύτης ἓν μικρὸν μέρος, ἐν ᾧ ἐκτίθενται αἱ ἐμβριθεῖς καὶ ὑγιεῖς σκέψεις τοῦ ναυάρχου Νικοδήμου περὶ τῶν ἐπὶ τὸ μέλλον πρακτέων ὑπὲρ τοῦ ἑλληνικοῦ ναυτικοῦ.

Παρατηρητέον, ἐν τούτοις, ὅτι αἱ καθαυτὸ δαπάναι τῆς ἐπιτροπῆς περιορίζονται εἰς μόνας δραχμὰς 3,262, 27 δηλ. »εἰς ἐνοίκιον καταστήματος, μισθοὺς προσωπικοῦ, ταχυδρομικὰ, χαρτόσημα καὶ λοιπὰ τῆς ὑπηρεσίας ἔξοδα». Μετὰ τὸ ἔξοδον τοῦτο, ἀπομένει εἰς μετοχὰς, ὁμολογίας, καὶ καταθέσεις ἐντόκους παρὰ τῇ Ἐθν. Τραπέζῃ κλπ. ἐκ δραχ. 617, 217,89 διαχειρίζεται δὲ ταύτην λίαν φειδωλῶς καὶ τιμίως.

Ἐπὶ τέλους καθῆκον νομίζομεν νὰ σημειώσωμεν, ὅτι μεταξὺ τῶν ὅσων κατὰ τὸ π. ἔ. κληροδοτημάτων ὑπὲρ τοῦ Ἐθν. Στόλου καταλέγονται, εἶνε καὶ ποσὸν ἐκ δραχ. «4004 τῆς ἀειμνήστου Καλῆς, συζύγου τοῦ ναυάρχου Κωνστ. Νικοδήμου», ὅστις καὶ κατέβαλε τὸ κληροδότημα τοῦτο.

Ἰδοὺ τὰ ἐκ τῆς ἐκθέσεως τοῦ κ. Προέδρου·

«Ἡ Ἑλλὰς ὡς πάντες γινώσκουσι, μόνον δι' ἀτομικῶν θυσιῶν καὶ ἀγώνων ἀπέκτησε τὴν ἐλευθερίαν της, διὰ δὲ τῆς φιλοπατρίας καὶ γενναιοφροσύνης τῶν ἀπανταχοῦ γῆς τέκνων της προάγεται ὁσημέραι· ὁ μὴ θέλων δὲ νὰ κατανοήσῃ τὴν ἀλήθειαν ταύτην ὡς καὶ τὴν ὠφέλειαν τῆς ἡμετ. ἑταιρίας, ἀδικεῖ ἑαυτόν τε καὶ τὴν πατρίδα.

«Αἱ κατὰ καιροὺς κυβερνήσεις, ἂν καὶ εἶχον τὴν διάθεσιν νὰ ποιήσωσιν ἔναρξιν τῆς ναυτικῆς δυνάμεως ἕνεκεν ὅμως χρηματικῆς ἐλλείψεως δὲν προέβησαν εἰς τὸ προοδευτικὸν τοῦτο διάβημα· ἐπὶ τῇ εὐκερίᾳ δὲ ταύτῃ ἐπιτραπήτω ἡμῖν, ἵνα ἐκφράσωμεν μὲ ὅλην τὴν γεροντικὴν ἀδυναμίαν τὰς σκέψεις ἡμῶν, ἃς ἐκ πείρας ἐδιδάχθημεν. Ἐν πρώτοις λέγομεν, ὅτι οὐδέποτε ἔθνος τι δύναται νὰ σχηματίσῃ ναυτικὴν δύναμιν ἐν διαστήματι ἑνὸς ἢ δύω ἐτῶν, ἔστω καὶ ἂν ἔχῃ ἀφθόνως τὰ ἀπαιτούμενα χρημ. κεφάλαια· αὕτη συγκροτεῖται βαθμηδὸν καὶ εἰς ἔτη πολλὰ, ἀφοῦ τεθῇ ἡ βάσις αὐτῆς, ἤτοι ὁ ναύσταθμος (ὡς ὁ γεωργὸς κατασκευάζει πρότερον τὴν φάτνην τῶν ἀροτήρων βοῶν)· παρ' ἡμῖν, ἔνθα καὶ χρήματα ἐλλείπουσι καὶ ἡ ἀνάγκη κατέστη ἐπαισθητή, εἶναι λίαν δύσκολον ναυτικὴ δύναμις νὰ συγκροτηθῇ. Εἰς τὸν ἐθνικὸν κίνδυνον π. χ. τοῦ 1868, ὅτε ἡ πατρὶς διῆλθε μίαν τῶν σκληρῶν δοκιμασιῶν, ἥτις ἔναυλος ἔτι εἰς τὰ ὦτα ἡμῶν ὑπάρχει, καὶ χρήματα ἐὰν ὑπῆρχον, δὲν ἠδυνάμεθα ἐν τῇ ἀνάγκῃ νὰ καταρτίσωμεν αὐτήν.

»Ὅθεν τὸ πάθημα ἐκεῖνο ἂς χρησιμεύσῃ ἐν τῷ μέλλοντι ὡς μάθημα.

»Ναί, εἶναι καιρὸς πλέον, νομίζομεν, ἡ Κυβέρνησις νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὸ σοφὸν παράγγελμα τοῦ Ἐπιχάρμου «οὐ μεταννοεῖν ἀλλὰ προνοεῖ . . .», ὡς καὶ πρὸς τὸ τοῦ Θουκυδίδου «Καὶ ὅσα ἡμάρτομεν πρότερον νῦν αὐτὰ ταῦτα προσγενόμενα διδασκαλίαν παρέξει», ἐκλέγουσα τὴν κατάλληλον διὰ ναύσταθμον θέσιν καὶ προβαίνουσα συνάμα εἰς τὴν οἰκοδομὴν αὐτοῦ· κατ' ἔτος δὲ νὰ ὁρίζῃ ἐν τῷ προϋπολογισμῷ καὶ ἀνάλογον δαπάνην ὑπὲρ αὐτοῦ· ἐὰν δὲ π. χ. τὸ πρῶτον ἢ δεύτερον ἔτος ἀπαιτῆται δαπάνη ἐκ 500 χιλ. δραχμῶν, τὴν ἡμίσειαν νὰ καταθέσῃ ἡ Κεντρ. Ἐπιτροπὴ ἐκ τοῦ ταμείου αὐτῆς, καθ' ὅσον ἡ ἐτησία ἐργασία αὐξάνει τὴν δαπά-

γην, τὸ ταμεῖον τῆς ἐπιτροπῆς νὰ προσφέρῃ καὶ πάλιν τὸ ἥμισυ αὐτῆς· τοιουτοτρόπως δὲ ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν ἡ Ἑλλὰς ἀποκτᾷ ἀνεπαισθήτως καὶ ἄνευ δανείων ναύσταθμον μετὰ δεξαμενῆς, μὴ λαμβάνουσα συχνάκις ἀνάγκην ν' ἀποστέλλῃ τὰ πλοῖά της εἰς τοὺς λιμένας τῆς Τεργέστης, Μελίττης καὶ ἀλλαχοῦ πρὸς καθαρισμὸν ἢ ἐπισκευὴν καὶ νὰ δαπανᾷ οὐκ ὀλίγας χιλιάδας δραχμῶν. Βαθμηδὸν δὲ σχηματίζει καὶ τοὺς λοιποὺς κλάδους τῆς ναυτικῆς δυνάμεως.

Οὕτω πως σκεπτόμενοι, πεποίθαμεν, ὅτι ὁ Ἑλληνισμὸς οὐ μόνον θέλει ἐπικροτήσει τὴν ἰδέαν ταύτην, (καθόσον δι' αὐτῆς ὑποδεικνύεται κατάλληλος χρῆσις τῶν εἰσπραχθέντων χρημάτων), ἀλλὰ θὰ μεταχειρισθῇ αὐτὴν ὡς νέον καὶ ἰσχυρὸν ἐλατήριον εἰς νέας καὶ τελεσφόρους συνδρομὰς καὶ κληροδοτήματα, δι' ὧν θέλει ἐπιτευχθῇ ὁ ἐπιδιωκόμενος ἐθνωφελὴς σκοπός. . . . . .

Πεποιθότες εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς ταύτης ἐπιχειρήσεως ἔνθερμον ὑμῶν ζῆλον, ἀναμένομεν εὐάρεστα ἀποτελέσματα.

Δέξασθε ἐν τούτοις τὴν ἔκφρασιν τῆς ἐξαιρέτου πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεως καὶ ἀγάπης, μεθ' ἧς διατελοῦμεν.

Ἀθήνησι τῇ 22 Ἰανουαρίου 1875.

Ὁ Πρόεδρος
Κ. ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ.

Ὁ ἐν Ἀθήναις φιλολογικὸς Σύλλογος τοῦ Παρνασσοῦ, μαθὼν τὴν παρὰ τῶν κληρονόμων τοῦ ἀειμνήστου Ζ. Νεγρεπόντε προσενεχθεῖσαν τετρακισχιλιάδραχμον δωρεὰν εἰς τὴν παρ' ἡμῖν Σχολὴν τῶν ἀπόρων παίδων, ἐξέδοτο τὸ ἑπόμενον ψήφισμα, ὅπερ κατὰ καθῆκον δημοσιεύομεν, τῇ ἀποφάσει τοῦ εἰρημένου συλλόγου ἑπόμενοι.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

Ὁ Φιλιλ. Σύλλογος Παρνασσὸς μαθὼν τὴν γενναίαν δωρεὰν ἐκ τετρακισχιλίων δραχμῶν πρὸς τὴν ἐν Σύρῳ σχολὴν τῶν ἀπόρων παίδων τοῦ ἀειμνήστου Ζωρζῆ Π. Νεγρεπόντε εἰς ἔκφρασιν εὐγνωμοσύνης αἰδίου

Ψηφίζει

α.) Ὁ Ζωρζῆς Π. Νεγρεπόντης ἀναγράφεται εὐεργέτης τοῦ συλλόγου.

β'.) Ἡ εἰκὼν αὐτοῦ θέλει ἀναρτηθῇ ἔν τε τῇ αἰθούσῃ τοῦ Συλλόγου καὶ ἐν τῇ τῆς ἐν Σύρῳ σχολῆς.

γ'.) Συλλυπητήρια θέλουσιν ἀποσταλῇ πρὸς τὴν χήραν αὐτοῦ Κορίνναν καὶ τοὺς υἱοὺς Παντολέοντα καὶ Ἀντώνιον ἐκτελεστὰς τῆς διαθήκης.

δ'.) Τὸ παρὸν ψήφισμα θέλει δημοσιευθῇ διὰ τῶν ἐφημερίδων Ἑρμουπόλεως καὶ Ἀθηνῶν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Φεβρουαρίου 1875.

Ὁ Πρόεδρος Ε. ΛΥΚΟΥΔΗΣ. — Ὁ γεν. γραμματεὺς Μ. Π. Λάμπρος.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Πολιτικὸν νέον οὐδὲν ἐκ τῆς Πρωτευούσης μανθάνομεν. Ἡ πέμπτη Μαρτίου θέλει πάντως καθαρίσῃ τὴν θέσιν τῶν πραγμάτων καὶ τὴν πορείαν τῆς τε Κυβερνήσεως καὶ τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

— Ὁ κατὰ τὴν 4 φθίνοντος μηνὸς τετάρτην ἤδη φορὰν ἐξ ἀποπληξίας προσβληθεὶς Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κορίνθου Ἀμφιλόχιος ἀπεβίωσε μετὰ τέσσαρας ἡμέρας ἤτοι τὴν 8 τοῦ αὐτοῦ μηνός. Ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Κορίνθου ἐστερήθη ἀληθῶς ποιμενάρχου ἀγαθοῦ διὰ πολλῶν καὶ σπανίων ἀρετῶν περικοσμουμένου. Ἡ κηδεία αὐτοῦ ἐγένετο μεγαλοπρεπεστάτη, τρεῖς δὲ ἐπικηδείους λόγους ἐξεφώνησαν αὐτῷ, ὃν τὸν πρῶτον ὁ Σ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀργολίδος κ. Καλλίνικος, ὅστις προεξῆρχε τῆς κηδείας. Ὁ «Κορινθιακὸς ἀστὴρ», ὁλοφυρόμενος ἐπὶ τῇ στερήσει τοῦ Ἱεράρχου τούτου, μετ' ἀμυθήτου ἄλγους ἐκτραγῳδεῖ τὴν θλῖψιν τὴν κατασχοῦσαν ἅπαν τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς τε Ἐπαρχίας ἐκείνης.

— Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἀπεβίωσε καὶ ἕτερος ἀξιόλογος συμπολίτης ἡμῶν, ὁ κ. Γεώργιος Ἱερόπουλος, ἀπὸ πολλοῦ ὑπὸ χρονίου νοσήματος προσβληθείς. Οἱ συμπολῖται ἡμῶν ἀθρόοι ἔσπευσαν ν' ἀποδώσωσιν εἰς τὸν νεκρὸν αὐτοῦ τὰς προσηκούσας τιμάς, μέχρι τοῦ τάφου προπέμψαντες αὐτὸν καὶ ἐκ καρδίας δεηθέντες τὴν ἐν τοῖς κόλποις Ἀβραὰμ ἀνάπαυσιν αὐτοῦ.

— Προχθὲς ἐπίσης ἀπεβίωσε καὶ ὁ σεβάσμιος γέρων κ. Ἀντώνιος Μάτεσης, πατὴρ τοῦ ἀξιοτίμου συμπολίτου ἡμῶν κ. Σ. Μάτεση, δικηγόρου. Καὶ τούτου τὴν κηδείαν ἡ πόλις ἐτίμησε προσηκόντως χάριν τῆς ἀγάπης καὶ ὑπολήψεως ἣν ὁ ἀξιόλογος υἱὸς αὐτοῦ χαίρει ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς κοινωνίᾳ. Συλλυπούμενοι τοῖς ἐπιζῶσιν ἐπὶ τῇ στερήσει χρηστοῦ καὶ πολυτίμου πατρὸς, δεόμεθα καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν αἰωνίαν μνήμην καὶ ἀνάπαυσιν.

— Μετὰ παρέλευσιν ἱκανοῦ χρόνου ἔφθασεν εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ὁ ἐπιστάτης τοῦ παρ' ἡμῖν Τελωνείου κ. Σπανόπουλος. Τὸν διακεκριμένον τοῦτον ὑπάλληλον τοῦ οἰκονομικοῦ κλάδου ἡ πόλις ἡμῶν θεωρεῖ ὡς τὸν μόνον κατάλληλον νὰ μετριάσῃ ὁπωσοῦν τὴν λύπην, ἣν ᾐσθάνθη διὰ τὴν ἐντεῦθεν μετάθεσιν τῶν κ. κ. Δαμιανοῦ καὶ Σίμου, οἵτινες διὰ τῆς εὐγενοῦς συμπεριφορᾶς των ἐφείλκυον εἰς ἑαυτοὺς τὴν ἀγάπην τῶν συμπολιτῶν μας.

— Ὅσῳ ἄδικος ἐθεωρήθη ἡ ἐντεῦθεν γενομένη μετάθεσις τοῦ ἀξιοτίμου Πρωτοδίκου κ. Μεσθενέως, καθὸ δικαστοῦ τιμῶντος τὸν δικαστικὸν κλάδον, τόσῳ ἀδικαιολόγητος ἐνομίσθη καὶ ἡ παῦσις τοῦ συναδέλφου αὐτοῦ κ. Γ. Οἰκονόμου, καθόσον οὐδεμίαν ἄλλην ἀφορμὴν εἶχε κατ' αὐτοῦ ὁ ἁρμόδιος Ὑπουργὸς, εἰ μὴ μόνον ὅπως ἐφαρμώσῃ ἀπ' αὐτοῦ πρώτου τὴν καθαίρεσιν τῆς δικαστικῆς ἰσοβιότητος καὶ ἐπὶ τοὺς λοιποὺς, σύμφωνα πρὸς τὰ δεδογμένα τοῖς Ἀρεοπαγῖται. Ἀλλ' ὁ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης κ. Ὑπουργὸς δέον νὰ μὴ ἀγνοῇ, ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ἀποδοκιμάσῃ τὰς τοιαύτας πράξεις του ἡ κοινὴ γνώμη, ἡ ἐκτιμῶσα τὴν ἱκανότητα καὶ χρηστότητα τῶν οὕτω μετατιθεμένων ἢ παυομένων δικαστικῶν λειτουργῶν.

— Εἰς τὸ παρελθὸν φύλλον τῆς ἐφημερίδος μας κατεχωρίσθη διάφορον, ἀφορῶν τὰς περὶ ψαλτῶν τοῦ Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως ἔριδας· ἐπειδὴ τοῦτο οὐδεμίαν ἔφερεν ὑπογραφὴν, παρατηροῦμεν εἰς τοὺς περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἐνδιαφερομένους, ὅτι τοῦ λοιποῦ τοιαῦτα διάφορα δὲν εἶναι δεκτὰ ἄνευ ὑπογραφῆς, ἐφ' ὅσον ἔχομεν τὴν ἀρχὴν νὰ μὴ ἀπαγορεύομεν τὴν διὰ τοῦ τύπου ἐλευθέραν συζήτησιν.

— Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην ἔλαβε χώραν σκανδαλωδεστάτη οἰνοποσία ἐν τοῖς κελλίοις τοῦ Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως, ἐν ᾗ εἶχον λάβῃ μέρος καὶ κληρικοί. Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν, οὗτινος ἡ περὶ εὐκοσμίας τοῦ κλήρου μέριμνα δὲν ἐπιτρέπει τὰς τοιαύτας ἀκολασίας, πιστεύομεν ὅτι θέλει ἐπιληφθῇ ἀνακρίσεως καὶ τιμωρήσῃ τοὺς προσβάλλοντας διὰ τῶν ἀνοησιῶν των τούτων τὸ σχῆμα τοῦ κληρικοῦ καὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς Ἐκκλησίας. * *

— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐτελέσθησαν λίαν ἀξιοπρεπῶς οἱ γάμοι τοῦ ἀξιολόγου νέου κ. Ἀθανασίου Ἀργυράκη, μετὰ τῆς χρηστῆς καὶ ἐναρέτου θυγατρὸς τοῦ Α. Γεράρδη κ. Φραγκίσκας. Συγχαίροντες τοῖς νεονύμφοις ἐπὶ τῇ εὐτυχεῖ αὐτῶν ἑνώσει, εὐχόμεθα αὐτοῖς βίον μακρὸν καὶ μεστὸν πάσης ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας.

— Ἐδημοσιεύθη τέλος πάντων τὸ συγκαλοῦν τὴν Βουλὴν εἰς ἔκτακτον σύνοδον Β. διάταγμα, ἔχον ὡς ἕπεται·

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α'.
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρον 37 τοῦ Συντάγματος, συγκαλοῦμεν τὴν Βουλὴν εἰς ἔκτακτον Σύνοδον, συγκροτηθησομένην ἐν Ἀθήναις τὴν 5 τοῦ ἐπιόντος μηνὸς Μαρτίου, πρὸς ἐπιψήφισιν σπουδαίων καὶ κατεπειγόντων νομοσχεδίων.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, Ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν, θέλει προσυπογράψει καὶ ἐκτελέσει τὸ παρὸν διάταγμα.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 12 Φεβρουαρίου 1875.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Δ. Γ. ΒΟΥΛΓΑΡΗΣ.

— Εὐχαρίστως κοινοποιοῦμεν ὅτι Βουλευταὶ περὶ τοὺς εἴκοσι τῆς συμπολιτεύσεως, οἴκαδε ἐπανελθόντες καὶ ἰδόντες τὴν μεγάλην καταφορὰν τοῦ λαοῦ κατὰ τοῦ ὑπουργείου, ἀπεφάσισαν ἄλλοι μὲν νὰ μὴ κατέλθωσιν ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν προσεχῆ συγκάλεσιν τῆς Βουλῆς, ἄλλοι δὲ ἀπὸ τοῦδε συνετάχθησαν τῇ ἀντιπολιτεύσει. (Αὐγή).

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἐπιστέλλουσιν εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τῆς Μόσχας» τὰς ἑπομένας παρατηρήσεις, καθ' ἃς ἡ τουρκικὴ κυβέρνησις περιποιεῖται δῆθεν τὴν καθολικὴν προπαγάνδαν, ἐν ᾧ, κατὰ τὰς διαβεβαιώσεις τῶν βυζαντινῶν ἐφημερίδων, ἡ Υ. Πύλη οὐδαμῶς ἀναμιγνύεται εἰς τὰς θρησκευτικὰς ἔριδας.

Γνωστὸν, ὅτι οἱ Βούλγαροι ἐν Μακεδονίᾳ οὐχὶ ἅπαξ ἐδήλωσαν τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἑνωθῆναι τῇ βουλγαρικῇ ἐξαρχίᾳ, ἀλλ' εὗρον ἐναντίωσιν οὐ μόνον παρὰ τοῦ ἑλληνικοῦ πατριαρχείου, ἀλλὰ καὶ παρὰ τῆς τουρκικῆς κυβερνήσεως. Ἡ τελευταία, ὡς πρόδηλον, δὲν ποθεῖ τὴν ἕνωσιν ἅπαντος τοῦ βουλγαρικοῦ λαοῦ ὑπὸ τὴν ἐξαρχίαν, ἥτις, ὡς διεψιθύρισαν πρὸς αὐτὴν, δύναταί ποτε νὰ μεταβληθῇ εἰς βουλγαρικὴν ἡγεμονίαν. Ἐν πάσῃ περιστάσει ἡ τουρκικὴ κυβέρνησις εὑρίσκει ὠφελιμωτέραν ἑαυτῇ τὴν παράτασιν τῆς ἔριδος μεταξὺ τῶν δύο χριστιανικῶν στοιχείων ἐν τῇ ὁμόρῳ τῇ Ἑλλάδι ἐπαρχίᾳ. Θὰ ἐπεθύμει δὲ μάλιστα νὰ μεγεθύνῃ τὴν μεταξὺ αὐτῆς ὑπάρχουσαν διαίρεσιν καὶ παρατείνῃ αὐτὴν διὰ παντός. Πρὸς τοῦτο ἀφ' ἑνὸς μὲν καταλείπει ἄνευ προσοχῆς τὸν πόθον τῶν ἐν Μακεδονίᾳ Βουλγάρων τοῦ ἐξαρτᾶσθαι ἀπὸ τῆς ὁμοφύλου αὐτοῖς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, ἀφ' ἑτέρου δὲ δίδωσιν ἐλευθέραν μεταξὺ αὐτῶν πορείαν τῇ καθολικῇ προπαγάνδᾳ. Οἱ ἐν Μακεδονίᾳ Βούλγαροι, ἀποστρεφόμενοι τὸν ἑλληνικὸν κλῆρον, καὶ οὐδαμῶς δυνάμενοι νὰ ἀπαλλαγῶσιν αὐτοῦ ἄλλως ἢ διὰ τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς ἐξουσίας τοῦ Πάπα, ἤρξαντο ἐσχάτως γινόμενοι οὐνιᾶται. Ἡ εἰς τὴν οὐνίαν ἐπιστροφὴ τῶν Βουλγάρων καθίσταται ῥᾳδία ἀπὸ τῆς μεταξὺ αὐτῶν παρουσίας τοῦ Βουλγάρου οὐνιάτου ἐπισκόπου Ῥαφαὴλ, πρὸς ὃν ἐπέτρεψεν ἡ τουρκικὴ κυβέρνησις νὰ μεταβῇ ἐξ Ἀδριανουπόλεως εἰς Μακεδονίαν, καίπερ διαμαρτυρηθείσης τῆς ἐξαρχίας. Κατὰ τὸν παρόντα χρόνον ἀναγνωρίζουσιν ἐν Μακεδονίᾳ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Πάπα ὁλόκληροι δῆμοι, χάρις τῇ νέᾳ πολιτικῇ τῆς τουρκικῆς κυβερνήσεως, προφανῶς εὐνοούσης ἐν Μακεδονίᾳ τὴν καθολικὴν προπαγάνδαν πρὸς βλάβην τῆς ὀρθοδοξίας, εἰ καὶ τὰ ἐπίσημα αὐτῆς ὄργανα ἀκαταπαύστως διϊσχυρίζονται ὅτι ὑπερασπίζουσιν ἐπ' ἴσης ἁπάσας τὰς χριστιανικὰς ὁμολογίας.

— Ἐξ Ὀδησσοῦ ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν ὅτι ὁ αὐτόθι φιλογενὴς πρόξενος τῆς Ἑλλάδος, κ. Βουτσινᾶς, θεωρήσας ἑαυτὸν προσβεβλημένον ἐκ τῆς ἀκατονομάστου συμπεριφορᾶς τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως, ἐπέστειλεν εἰς Ἀθήνας τὴν παραίτησίν του. Ἐσχάτως ὁ κ. Βουτσινᾶς κατέβαλε πᾶσαν ἐφικτὴν προσπάθειαν ὅπως διενεργήσῃ τὴν εἰς τὸ ῥωσσικὸν κράτος ἐλευθέραν εἰσαγωγὴν τῶν ἑλληνικῶν ἐφημερίδων, αὐθορμήτως καὶ φιλοτίμως πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐργασθεὶς, ἐν ᾧ ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις καθεύδει ὑπὸ μανδραγόραν καὶ οὐδὲ κἂν ἐφρόντισε μέχρι τοῦδε νὰ πράξῃ τι ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τοῦ ἑλληνικοῦ τύπου.

— Γερμανικὴ ἐφημερὶς, ἐξετάζουσα τὴν κατὰ τὴν μέσην Ἀσίαν πρόοδον τῶν Ῥώσσων, περιάπτει μεγάλην σημαντικότητα εἰς δύο αὐτόθι ἐπιχειρήσεις αἵτινες θὰ διευκολύνωσι τὰ ῥωσσικὰ κινήματα ἐν τῷ μέλλοντι. Ἡ μὲν εἶναι ἡ ὑπὸ τοῦ Σάχου τῆς Περσίας γενομένη παραχώρησις εἰς ῥωσσικὴν ἑταιρίαν ὅπως κατασκευάσῃ σιδηροδρόμους ἀνὰ μέσον τῆς περσικῆς ἐπικρατείας· ἡ δὲ ἀνάγεται εἰς τὴν κατασκευὴν ἀρδευτικῆς διώρυχος, προωρισμένης νὰ γονιμοποιήσῃ καὶ καταστήσῃ ἀληθῆ παράδεισον ἀπεράντους καὶ ἤδη ἀγόνους γαίας. Ἡ διῶρυξ θὰ κατασκευασθῇ μεταξὺ Κογένδ καὶ Ἰζάκ, ἐγγὺς τοῦ Ἰαξάρτου. Τὰς γαίας ταύτας κατέχει ἡ Ῥωσσία ἀπὸ τοῦ 1866, ὅτε ὁ στρατηγὸς Ῥομανόβσκης, κατατροπώσας τὸν ἐμίρην τῆς Βοχάρας, ἐγένετο κύριος τῶν πόλεων Ναού, Κογένδ, Οὐρατεπὲ καὶ Ἰζάκ, ὧν ἡ τελευταία κεῖται παρὰ τῇ στενοπίᾳ, ἥτις ἄγει εἰς τὴν εὐφορωτάτην κοιλάδα τῆς Σαμαρκάνδας. Ἐπὶ τοῦ 1868 ἐκυρίευσεν ὁ στρατηγὸς Κάουφμαν αὐτὴν τὴν Σαμαρκάνδαν, ἥτις ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου ἦτο πρωτεύουσα τῆς Σογδιανῆς. Ἡ πόλις Κογέντ, ἣν οἱ Ῥῶσσοι προσήρτησαν ἐσχάτως εἰς τὴν ἀπέραντον αὐτοκρατορίαν των, εἶναι ἡ ἀρχαία «Ἀλεξάνδρεια παρὰ τὸν Ἰαξάρτην» ἣν ἔκτισεν ὁ Ἀλέξανδρος. Εἶναι πολὺ ἐνδεχόμενον κατὰ τὴν διόρυξιν τοῦ προαναφερθέντος ὀχετοῦ νὰ εὑρεθῶσιν αὐτόθι πολλὰ μακεδονικὰ νομίσματα, φέροντα τὴν εἰκόνα τοῦ μεγάλου κατακτητοῦ. Ἀλλ' ἡ διοχέτευσις τῶν ὑδάτων ἔσται πολυτιμοτέρα καὶ γονιμωτέρα τῆς εὑρέσεως χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. Τοὺς Ῥώσσους χωρίζει νῦν ἀπὸ τοῦ Ἀφγανιστὰν ἡ μικρὰ ὀρεινὴ ἡγεμονία τοῦ Καρατεγίν· ταύτης δὲ ὑποταχθείσης, οἱ Ῥῶσσοι προφύλακες θὰ ἐμφανισθῶσιν εἰς τὰ σύνορα τοῦ Ἀφγανιστὰν, δηλαδὴ εἰς τὰ πρόθυρα τῆς Ἰνδικῆς.

(Κλειώ).

ΤΡΑΠΕΖΑ ΧΙΟΥ Ο ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΣ.

Εἰδοποιοῦνται οἱ κ. κ. Μέτοχοι τῆς Τραπέζης Χίου ὁ «Ἀρχάγγελος» ὅτι συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 39 τοῦ Καταστατικοῦ τῆς Ἑταιρίας συνέρχεται ἐν Χίῳ ἐν τῷ Γραφείῳ αὐτῆς κατὰ τὴν 1/13 τοῦ προσεχοῦς Μαρτίου ὥρα 10 π. μ. ἡ Γενικὴ τῶν Μετόχων Συνέλευσις ὅπως καθυποβληθῇ αὐτῇ ὁ Ἰσολογισμὸς τῆς Τραπέζης μέχρι τῆς 31 Δ/βρίου λήξαντος ἔτους καὶ ἡ ἔκθεσις τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς.

Οἱ θέλοντες ἐκ τῶν κ. κ. Μετόχων νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν ὀφείλουσι συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 38 τοῦ Καταστατικοῦ, ἕνα μῆνα πρὸ τῆς ἡμέρας τῆς Συνεδριάσεως νὰ καταθέσωσιν ἐπὶ ἀποδείξει, τοὺς τίτλους των ἐν Χίῳ μὲν εἰς τὸ Ταμεῖον τῆς Τραπέζης, ἐν Κωνσταντινουπόλει δὲ παρὰ τῇ Τραπέζῃ Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἐν Ἀθήναις παρὰ τῇ Ναυτικῇ Τραπέζῃ ὁ Ἀρχάγγελος, δυναμένων τῶν ἀπόντων Μετόχων νὰ ἀντιπροσωπευθῶσι δι' ἐγγράφου ἐπὶ τούτῳ δηλώσεώς των πρὸς τὴν Τράπεζαν.

Ἐν Χίῳ τῇ 15/27 Ἰανουαρίου 1875.

Ὁ Διευθυντὴς
Ε. Α. ΚΑΡΑΒΑΣ.

ΜΗΧΑΝΑΙ.

Μηχαναὶ ῥαπτικῆς δι' οἰκογενείας, ῥάπτας, ὑποδηματοποιοὺς καὶ δι' ὁποιανδήποτε ἐργασίαν πωλοῦνται εἰς τὸ Κατάστημα τοῦ κ. Νικ. Καρδίτση.

Ὁ συντάκτης καὶ ὑπεύθυνος
Γ. ΚΥΤΡΙΛΑΚΗΣ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΕΡΜΟΥΠΟΛΙΣ» ΑΔΕΛΦΩΝ ΦΡΕΡΗ. *Κείμενον παρὰ τῇ εἰσόδῳ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Καθολικῶν, καὶ τῷ Δημαρχείῳ.*